

תפ"ח 13777/01/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בנצרת

תפ"ח 13777-01-20 מדינת ישראל נ' פלוני

16 ספטמבר
2020

לפני כבוד השופט אשר קולה - אב"ד
כבוד השופט דני צרפתי
כבוד השופטת רננה גלפז מוקדי
המאשימה
מדינת ישראל

נגד
הנאשם

פלוני

נוכחים:

בשם המאשימה - עו"ד עלא עתאמנה

בשם הנאשם - עו"ד טל מושקוביץ

הנאשם- בעצמו ואחיותיו

כן נוכחות גם המתלוננות

הכרעת דין

אנו מתירים פרסום הכרעת הדין למעט שמותיהן של המתלוננות ושמו של הנאשם.

"אני נושא עמי את צער השתיקה,

את נוף האלם ששרפנו אז מפחד..."

(אני נושא עמי, יעקב אורלנד)

השופט דני צרפתי;

1. כנגד הנאשם, כבן 61, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות מין בשתי בנותיו החורגות, בהיותן קטינות בגילאי 6-13 שנים. את תלונתן הגישו המתלוננות רק בחלוף כשני עשורים של שנים.

2. את הכרעת דיננו נפתח בפירוט המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום. בהמשך לכך ננתח את ראיות התביעה, בראשן עדויות וגרסאות המתלוננות, את טענות הנאשם בהקשר לאלו, לרבות ניתוח קשיים וסתירות נטענות. נעבור ונסקור את ראיות ההגנה, בדגש לעדות הנאשם, נידרש להערכות מהימנות ולסוגיות שעלו, לרבות הטענות לעדות כבושה, למניע לעלילת שווא נגד הנאשם ולמחדלי חקירה.

עובדות כתב האישום

3. על פי האמור בחלק הכללי של כתב האישום, בראשית שנות ה-90 החל קשר זוגי בין הנאשם לק"מ (להלן: "ק"מ"), אז עבר הנאשם להתגורר עם ק"מ ושתי בנותיה התאומות א"א וק"י, ילידות 1986 (להלן: "המתלוננות") בביתן שברחוב... (להלן: "הבית"), ושימש למתלוננות כאב.

4. בין השנים 1992-1999 (להלן: "התקופה הרלוונטית"), נהגה ק"מ לעבוד במשמרות לילה, ואילו הנאשם נותר עם המתלוננות לבד בבית.

5. במהלך התקופה הרלוונטית, עת היו המתלוננות בנות 6-13 שנים, נהג הנאשם להיכנס בשעות הלילה, גם בעירום, לחדרן המשותף של המתלוננות, לגעת בחזן, באיבר מינו ובשאר חלקי גופן תוך שהן נאבקות בו ומבקשות אותו לחדול ממעשיו. עוד נהג הנאשם להיכנס לחדר המקלחת בשעה שהמתלוננות התקלחו, ואילץ אותן לגעת באיבר מינו עד שהגיע לפורקן מיני, וזאת חרף התנגדותן. באירועים רבים נוספים שהתרחשו במקומות שונים בבית, נהג הנאשם להפשיט את המתלוננות, לחכך את איבר מינו באיבר מינו עד שהגיע לפורקן מיני.

וביתר פירוט;

6. בהזדמנויות רבות במהלך התקופה הרלוונטית, עת נכנס הנאשם לחדרן של המתלוננות, הוא הפשיט את א"א ממכנסיה, הרים את חולצתה, נגע בגופה והחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה. א"א התעוררה בעקבות המעשים הללו, בעטה בנאשם והתנגדה. בחלק מן המקרים התעוררה ק"י משנתה והצטרפה למאבקה של א"א בנאשם.

7. בהזדמנויות רבות אחרות במהלך התקופה הרלוונטית, נכנס הנאשם לחדר המתלוננות בשעות הלילה, הפשיט את ק"י מבגדיה, נגע בגופה וליטף אותה, והכל בניגוד לרצונה.

8. לאחר שמעשיו של הנאשם חזרו ונשנו, סיכמו ביניהן המתלוננות כי תעשנה "משמרות לילה", כאשר אחת מהן תישאר ערה ותתריע בפני השנייה כשהנאשם נכנס לחדרן. בהמשך לכך, כאשר נכנס הנאשם ערום לחדרן במטרה לגעת בגופן, העירה המתלוננת שעמדה על המשמר את אחותה והן נאבקו בנאשם על מנת לסלקו מחדרן.

9. במקרה מסוים, כאשר ק"י הייתה כבת 11 שנים ושהתה עם הנאשם לבד בלילה, נכנס הנאשם עירום לחדר, הפשיט אותה ממכנסיה, נשכב מעליה וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. בתגובה, ק"י בעטה בו, דחפה אותו וצעקה עליו כי תחשוף את מעשיו בפני אמה. בעקבות, תגובתה זו, חדל הנאשם ממעשיו.
10. בהזדמנויות רבות במהלך התקופה הרלוונטית, נהג הנאשם להיכנס למקלחת בבית בשעה שא"א התקלחה. הנאשם נהג להתפשט, נכנס עם א"א למקלחת כשהוא עירום, נגע בעצמו בפניה ואילץ אותה לגעת באיבר מינו עד אשר הוא הגיע לסיפוק מיני. בחלק מן המקרים הללו, התנגדה א"א וסירבה לגעת באיבר מינו של הנאשם כך שאגרפה את ידיה. הנאשם תפס בידיה המאוגרפות של א"א וחיכך אותן באיבר מינו עד שהגיע לסיפוק מיני. כל זאת עשה הנאשם בניגוד לרצונה.
- (בסעיף 7 לכתב האישום פורט כי בחלק מאותן הזדמנויות, השכיב הנאשם את א"א על רצפת המקלחת, חיכך את איבר מינו באיבר מינה עד אשר הגיע לפורקן מיני ושפך את זרעו על בטנה.
- לציין כי במסגרת סיכומיה, הבהירה ב"כ המאשימה כי היא איננה עומדת עוד על הרשעתו של הנאשם בסעיף 7 הנ"ל, משעה שהמפורט בו לא עלה במהלך עדותה של א"א בבית המשפט).
11. בהזדמנויות רבות במהלך התקופה הרלוונטית, נהג הנאשם להיכנס למקלחת בדירה בשעה שק"י התקלחה. הנאשם התפשט, נכנס עמה למקלחת כשהוא עירום, נגע בעצמו ובאיבר מינו בפניה, עד שהגיע לסיפוק מיני, והכל בניגוד לרצונה.
12. במהלך התקופה הרלוונטית, במספר רב של פעמים, עת שהה הנאשם עם א"א לבד בבית, התפשט הנאשם בפני א"א, נגע באיבר מינה, בחזה ובגופה בניגוד לרצונה. פעמים רבות אילץ הנאשם את א"א לגעת באיבר מינו ולאונן אותו עד שהגיע לסיפוק מיני. בחלק מהמקרים התפשט הנאשם, הפשיט את א"א, נישק את גופה וחיכך את איבר מינו החשוף באיבר מינה של א"א. א"א התנגדה, צעקה וביקשה מהנאשם שיחדל ממעשיו, אך הוא המשיך במעשיו עד שהגיע לפורקן מיני.
13. במקרה מסוים במהלך התקופה הרלוונטית, צפתה א"א בטלוויזיה בדירה. הנאשם אשר שהה עמה לבד בדירה, פשט בגדיו, תפס את ידיה של א"א כלפי מעלה, שכב מעליה והפשיט בכוח את חולצתה, מכנסיה ובגדיה התחתונים. הנאשם שפשף את איבר מינו באיבר מינה של א"א עד שהגיע לסיפוק מיני ושפך זרעו על בטנה, וכל זאת בניגוד לרצונה.
14. במהלך התקופה הרלוונטית, במספר רב של פעמים, עת שהה הנאשם עם ק"י לבד בבית, הפשיט הנאשם את ק"י מבגדיה בניגוד לרצונה, נגע בעצמו ונישק אותה בכוח. בחלק מהמקרים התפשט הנאשם וחיכך את איבר מינו החשוף באיבר מינה של ק"י. הנאשם הסביר לק"י כיצד עליה לגעת באיבר מינו באופן שיסב לו הנאה ושהוא יגיע לפורקן מיני. במספר מקרים, הפשיט הנאשם את ק"י הורה לה לאחוז באיבר מינו ולשפשפו עד שהגיע לסיפוק מיני. הנאשם אמר לק"י כי אסור שיוודע לאיש על מעשיו. ק"י אשר חששה מהנאשם, פעלה על פי הוראותיו.
15. במקרה מסוים במהלך התקופה הרלוונטית, שיחקה ק"י בסלון הבית במשחק קופסה, כשבאותה עת היה עמה

בבית הנאשם בלבד. הנאשם פשט את בגדיו בפני ק"י אשר ביקשה שילך מלידה, ברם חלף היענות לבקשתה, השכיב אותה הנאשם על השטיח, נשכב מעליה עירום והפשיט בכוח את מכנסיה ותחתונה. הנאשם חיך את איבר מינו החשוף באיבר מינה של ק"י. ק"י התנגדה לנאשם וצעקה כי תספר לאמה על מעשיו, אז חדל הנאשם ממעשיו.

16. במקרה נוסף במהלך התקופה הרלוונטית, כאשר הייתה ק"י בת 9 שנים ושהתה לבד עם הנאשם בבית, נכנס הנאשם למקלחת בשעה שק"י התקלחה, כשהוא עירום ואיבר מינו בזקפה. הנאשם התקרב אל ק"י והיא הדפה אותו בידה. הנאשם עמד מול ק"י, הסתכל עליה כשהיא עירומה, נגע באיבר מינו עד שהגיע לסיפוק מיני בפניה.

17. במקרה נוסף אחר במהלך התקופה הרלוונטית, עת שהתה ק"י עם הנאשם בבית בלבד, ישבה היא על כיסא ללא משענת וניגנה באורגן אשר היה בבית. הנאשם ניגש, כשהוא עירום בחלקו התחתון, לק"י מאחור והחל להתחכך בה תוך שהוא אומר "נו, תני לי קצת, תני לי קצת". בתגובה, דחפה ק"י את הנאשם ואמרה כי איננה רוצה וכי תספר לאמה על מעשיו. הנאשם המשיך לגעת בעצמו בפני ק"י עד שהגיע לסיפוק מיני ושפך זרעו על הכיסא שעליו ישבה ק"י.

18. בהזדמנויות רבות במהלך התקופה הרלוונטית, לאחר שביצע הנאשם את העבירות המתוארות לעיל, אסר הנאשם על המתלוננות לספר לאיש, לרבות לאמן, על מעשיו כלפיהן. הנאשם איים עליהן כי אם הן תחשופנה את מעשיו, הוא יפגע בהן.

19. **במעשיו כאמור, בעל הנאשם את המתלוננת א"א, על דרך של החדרת אצבעות לאיבר מינה, וביצע בה מעשים מגונים שלא בהסכמתה החופשית, זאת בהיותה בת משפחתו וקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים. עוד במעשיו כאמור, ביצע הנאשם מעשים מגונים במתלוננת ק"י באותן נסיבות, והכל עשה הנאשם לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. כמו כן, עשה הנאשם דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין.**

20. בגין המעשים המפורטים, הואשם הנאשם בביצוע עבירות כדלהלן;

א. **עבירות מין במשפחה (אינוס) (ריבוי מקרים)** - עבירה לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין + 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**").

ב. **עבירות מין במשפחה (מעשים מגונים) (ריבוי מקרים)** - עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) + 348(ב) + 345(ב)(1) + 345(א)(1) לחוק.

ג. **שיבוש מהלכי משפט** - עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

תשובת הנאשם לכתב האישום

21. הנאשם, בתגובתו לכתב האישום, כפר באישומים המיוחסים לו וטען כי עסקין בעלילת שווא של המתלוננות נגדו שמקורה במזימה שרקמו המתלוננות על מנת לנקום בנאשם בשל כך שמערכת היחסים בינו לאמן עלתה על

שרטון.

בכפירתו הפרטנית כפר הנאשם בכל סעיף וסעיף שבכתב האישום.

(לציין כי בכפירתו הנ"ל לא התייחס הנאשם לסעיף 16 לכתב האישום, שהוא בבחינת סעיף מסכם למעשים המיוחסים לו).

ראיות הצדדים

22. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלוננות, אמן וסבתן של המתלוננות. נוסף לכך, העידו שוטרים שביצעו פעולות חקירה.

במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשם עצמו וארבעה מאחיו.

בנוסף הגישו הצדדים, במהלך ההליך, ראיות נוספות אשר לתוכן אתייחס, על פי הצורך, להלן.

23. בבסיס פרשת התביעה וההגנה עומדות גרסאות קוטביות זו לזו. מחד גיסא, עדות המתלוננות המפרטת את הפגיעות המיניות שביצע בהן הנאשם כשהיו ילדות, ומאידך גיסא, כפירתו של הנאשם, המכחיש מכל וכל את המעשים.

דין והכרעה

24. **אקדים הכרעה לניתוח ואפתח בכך שמכלול העדויות והראיות בתיק, מלמד בבירור כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה, להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.**

25. **בנין האב להכרעה האמורה מצאתי בעדות המתלוננות, כל אחת בנפרד, וביתר שאת בשילובן.**

הניתוח הכולל של עדות המתלוננות לפנינו, כפי שיפורט להלן, מלמד כי גרסת כל אחת מהמתלוננות באשר לפגיעות המיניות שביצע בהן הנאשם, הייתה גרסת אמת, אותנטית, עקבית, סדורה, קוהרנטית ומהימנה.

המתלוננות הותירו רושם אמין וחיובי והגרסאות שמסרו לא נסתרו, ודאי לא בנקודות מהותיות להכרעה. לא נותר ספק כי אי הדיוקים המינוריים בגרסאותיהן המלאות ואי התאמות בין גרסת מתלוננת אחת לאחרת, אותם ביקש להאיר ב"כ הנאשם, אין בהם ללמד על בקיעים בעדויות והם משקפים תמונה אחת אותנטית ואנושית, כפי טבעם של דברים, לרבות על רקע חלוף שנים ארוכות ביותר ואותות הטראומה המתמשכת שחוו.

לא נוכחתי בכל מגמת הפללה, העללה או מניע אמיתי או ראוי לציון מצד המתלוננות לפגוע בנאשם, כטענתו.

בנסיבות ענייננו גם לא ראיתי בחלוף השנים, עד שהמתלוננות ראו להתלונן, כדי לפגום באמינות ואמיתות גרסתן וכפי שיפורט.

על כן ראיתי לקבוע כי גרסתן המפורטת של המתלוננות מגוללת במדויק את אשר עולל להן הנאשם עת היו ילדות רכות בגילאי שש עד שלוש עשרה שנים.

26. אוסיף כי עדויות האם והסבתא של המתלוננת השתלבו גם הן בעדות המתלוננות ותמכו בהן בנקודות הרלוונטיות וגם לעדויות אלו ראיתי לתת את המשקל הראוי, וכפי שיפורט.

27. אל מול אמינות ואותנטיות גרסת המתלוננות, התרשמתי כי גרסתו של הנאשם למעשים המיוחסים לו, הייתה גרסה דלה, מן השפה ולחוץ, מגמתית ולא אמינה. בגרסתו ניכר ניסיונו הכושל של הנאשם להרחיק עצמו מהמעשים, תוך מתן הסברים בלתי סבירים ובעיקר הכחשות כלליות, חסרות רגש ומנותקות מהמציאות. חלק גדול מההסברים אף לא עלו בקנה אחד עם הראיות שהוצגו בפניו ונסתרו.

28. אוסיף, כי התנהלותו המגמתית של הנאשם באה לידי ביטוי גם בניסיונו לדחות את מועד עדותו לפנינו, תוך טענה כי איננו כשיר לעדות בשל מצבו הנפשי ובשל כך שהוא נוטל טיפול תרופתי. במצבו הרפואי האמור, גם ביקש להסביר את הסבריו הדלים ואת חוסר יכולתו להתמודד מול גרסתן המפורטת של המתלוננות לאירועים.

29. כאן המקום להבהיר כי בענייננו של הנאשם ניתנה חוות דעת רפואית, טרם שהחל הליך שמיעת הראיות, בה נקבע כי הנאשם מסוגל לעמוד לדין ומבין היטב את מהות ההליך המשפטי בעניינו. זאת ועוד ולאורך ההליך כולו היה ניתן להתרשם באופן בלתי אמצעי כי הנאשם מבין וער למתרחש בדיונים. לא אחת הנאשם אף ידע להעיר הערות המשתלבות עם מהלך הדיון שהתנהל, זאת באופן ענייני. מעבר לאמור ומשעה שעלה הנאשם על דוכן העדים, ידע הוא להשיב באופן ענייני לשאלות שנשאל, ללא כל קושי, תוך הצגת תשובות מפורטות לשאלות בא כוחו או לשאלות ב"כ המאשימה כפי בחירתו, זאת לצד ניסיונות להציג קשיי זיכרון ועייפות, על פי רוב כשהרגיש מצוקה בחקירה.

לציון עוד כי הנאשם אישר טרם שהחל בעדותו, כי לא נטל תרופות ביום שקדם לדיון וביום הדיון עצמו, כשהאמור אף מפיג כל חשש שמא העיד הנאשם תחת השפעת תרופות שיכול ויש בהן לפגום במתן עדות חופשית ומודעת או שיכול היה להשליך על ההתרשמות מן האופן שבו העיד.

30. אוסיף כי בעדויות אחיו ואחיותיו של הנאשם, אשר מכל מקום לא עסקו בליבת הסוגיות הדרושות להכרעה, ניכרה מגמתיות ברורה, אשר אף לימדה על ניסיונות לתיאום גרסאות, באופן שעדותם הותירה רושם שלילי ולא אמין.

ניתוח עדויות התביעה

גרסתה של המתלוננת א"א;

31. אקדים כי הודעותיה של א"א במשטרה לא הוגשו, כאשר ב"כ הנאשם עפ"י זכותו התנגד לכך.

בהתאם גרסת א"א מבוססת על עדותה לפנינו.

32. בתחילת עדותה תיארה א"א את הרקע האישי והמשפחתי שלה. סיפרה כי גדלה ב..., כשעד לגיל 5 לערך התגוררה יחד עם אמה ואחותה בלבד (לאחר שאמה התגרשה מאביהן הביולוגי, אותו הן אינן מכירות, כשהיו בנות כשנה), וחווה ילדות טובה ובית חם.

עוד סיפרה א"א כי כיום היא נשואה ואם לשלושה ילדים.

33. א"א פירטה בעדותה הראשית על אודות התפנית שחלה בילדותה עם כניסתו של הנאשם לחייה ולביתה אותו כינתה "הממלכה של אמא", וכך סיפרה:

"בגיל 5 וחצי הממלכה הזו התרסקה כשב' [הנאשם] נכנס לבית שלנו, לממלכה שלנו, ופירק אותה ורצח לי את הילדות שם. כבר בימים הראשונים שהוא נכנס אלינו הביתה הוא ניצל את ההזדמנות הזאת שאמא שלי עובדת משמרות וכמובן שהוא מהטוב לב שלו התנדב לשמור עליי ועל אחותי. אמא שלי סמכה עליו וכשאמא שלי הייתה הולכת לעבודה, הוא היה מתעלל בי מינית. הוא היה מנצל את זה בכל הזדמנות, לא יכולתי להתקלח בשקט, לא יכולתי להיכנס לשירותים בשקט, לא יכולתי לישון בשקט, לא יכולתי לשחק בשקט, לא יכולתי לראות טלוויזיה בשקט. לא יכולתי להיות בבית שלי, בממלכה שלי ברוגע. זה לא קרה. מהשנייה שהוא נכנס לבית שלנו הוא פשוט רצח לי את הילדות" (עמ' 8 ש' 8 - 17 לפרוטוקול).

34. א"א המשיכה ופירטה באשר למעשים עצמם כדלקמן;

"הוא [הנאשם] היה מגיע אליי בלילות, מפשיט אותי לצערי הרב הייתי מתעוררת מזה שאני מרגישה את האצבעות שלו בתוך איבר המין שלי ואז הייתי נלחמת בו. כמה שניות שהייתי צועקת וזה היה קצת מלחיץ אותו כי אמא שלי יכולה להתעורר מתוך שינה אז הוא היה יוצא. ואחר כך חוזר ושוב אותו סיפור ויוצא. וחוזר. וככה זה היה. לא יכולתי לישון. ואם הייתי משחקת בבית כשאמא לא הייתה בבית, הוא היה תופס אותי בכל פינה אפשרית, מפשיט אותי בכוח, מאלץ אותי לגעת לו באיברים, להתחכך בי עד גמירה, מאלץ אותי ללכת ולשטוף כמובן, שחלילה לא יראו, לא יבינו, אז לא הבנתי את זה. לא הבנתי מה קורה. גם כשהוא היה מגיע לסיפוק שלו בתור ילדה הייתי חושבת שזה שותן... ככה זה היה כל יום. בכל מקום. במקלות הוא היה נכנס לי, מאלץ אותי לגעת בו, נוגע בי איפה שהוא רק רוצה, עם מה שהוא רוצה, איך שהוא רוצה..." (עמ' 8 ש' 18 - 30 לפרוטוקול).

35. לבקשת ב"כ המאשימה מא"א כי תתאר בפירוט, מתחילה עד סוף, השתלשלותו של אירוע פגיעה מינית של שחווה, סיפרה א"א:

"אמא שלי משכיבה אותנו לישון כמו שאמא עושה. ואז, אני לא יודעת להגיד באיזה שעה כי סך הכל הייתי ילדה ולא הייתה לי אינדיקציה לזמנים ודברים כאלה. הייתי מתעוררת מתוך תחושה לא נעימה, ואני אגדיר לא נעימה, תחושה של בין כאב להצקה, וכשהייתי מבינה, כשהייתי מתעוררת בשלבים הראשונים כשהיה קורה, הייתי פותחת את העיניים ורואה את האדון... ערום עם איבר מין זקוף מולי, עם אצבעות שלו בתוך

התחתונים, שלא הבנתי בעצם מה זה קורה אבל משם היה הכאב, זאת אומרת לא הבנתי מה קורה אבל הרגשתי את התחושה הלא נעימה הזו באיבר המין... ואז הייתי נלחמת בו... בועטת בו, מתגלגלת כדי שלא יתפוס אותי אבל זה לא עזר כי הייתי בסך הכל ילדה... הוא היה תופס אותי, תופס לי את הידיים, מהדק אותי למיטה, מתחכך בי עד שהוא מקבל את הסיפוק שלו. לא עניין אותו שאני צועקת, שאני בוכה, שלא טוב לי, שכואב לי, לא עניין אותו. לא עניין אותו. עניין אותו לקבל את הסיפוק המיני שלו.

(עמ' 12 ש' 17-33 לפרוטוקול).

36. א"א פירטה עוד בעדותה כי הנאשם נהג להיכנס בלילה לחדר שהיה משותף לה ולאחותה, גם כאשר אמן הייתה בבית, וכשהיא התעוררה מצעקותיה של א"א בעקבות החדרת אצבעות הנאשם לאיבר מינה, נהג הנאשם לתרץ את נוכחותו בחדר בתירוצים כאלה ואחרים כדוגמת **"באתי לכסות אותן"**.

37. א"א הוסיפה ופירטה אירוע קונקרטי שהתרחש בלילה בחדרן, הזכור לה היטב, אשר כלל את אחותה ק"י:

"שנינו, הלכנו לישון, הייתה לנו מיטה ספפה כזאת שאנחנו פותחות אותה, ובבוקר מקפלות אותה. ק"י היא הייתה הראשונה שישנה ואני יותר לכיוון הקיר והלכנו לישון ואדון... נכנס לחדר שלנו באמצע הלילה ואני זוכרת שהתעוררתי מזה שהרגשתי את הידיים שלו מלטפות אותי. וכבר התעוררתי, זה כבר היה, כבר ידעתי למה אני מתעוררת, זה לא כמו בפעמים הראשונות שלא הבנתי אפילו למה אני מתעוררת ונתתי מכה לק"י, 'ק"י קומי' והתחלנו לבעוט בו בשכיבה, התחלנו לבעוט בו רק שיתרחק, וק"י פצעה אותו ליד העין וצעקנו 'תעוף מפה, תלך מפה' ואמא באותו יום התעוררה ושאלת מה קרה והוא אומר לה 'לא, לא קרה כלום. אני סך הכל באתי לראות מה עם הבנות' והיא ראתה שהוא נפצע היא אומרת לו 'מה קרה?' הוא אומר, לא, זה קיבלתי מכה מהעבודה, מהארון של העבודה... זה אחד המקרים שזכור לי, חרוט לי בראש חזק, שנלחמנו בו ברמה שפצענו אותו..." (עמ' 13 ש' 23 ואילך, עמ' 14 ש' 1-4 לפרוטוקול).

38. אירוע ספציפי נוסף הזכור לה היטב, על אודותיו סיפרה א"א, התרחש לטענתה כשהייתה בת 7 או 8 לערך, בשעות היום בחדר השינה של אמה ושל הנאשם, כשאמה לא הייתה בבית ואחותה ק"י לא הייתה בסביבה (הייתה בסלון או אצל חברה). א"א סיפרה כי צפתה בסדרת טלוויזיה על המיטה בחדר השינה, כשהנאשם נכנס לחדר, התפשט במהירות, ריתק אותה למיטה, נשען מעליה, הפשיט אותה, את חולצתה לגמרי ואילו את מכנסיה ותחתוניה הפשיל עד הברכיים. הוא התחכך בה, תפס את ידיה כלפי מעלה, חיכך את איבר מינו באיבר מינה עד שהגיע לפורקן מיני, ואז הורה לה ללכת לשטוף את עצמה (עמ' 16 ש' 3-14 לפרוטוקול).

39. א"א הוסיפה וסיפרה על אודות פגיעות מיניות שהתרחשו בחדר המקלחת, כשהנאשם היה נכנס אחריה לשם. הנאשם תחילה היה נוגע בעצמו, ואז נכנס אחריה לתוך האמבטיה, תופס את ידיה תוך שהיא נלחמת בו ומאגרפת את ידיה, והנאשם מצדו היה מצמיד את ידיה המאוגרפות לאיבר מינו ומשפשף בהן את איבר מינו עד אשר היה מגיע לסיפוק מיני, וכל זאת תוך התעלמות מוחלטת מצעקותיה ומתחנוניה כי יעזוב אותה (עמ' 14 ש' 27 ואילך, עמ' 15 ש' 1-4 לפרוטוקול).

40. א"א הדגישה כי פגיעות מיניות של הנאשם כלפיה אשר התרחשו במהלך שעות היום, כמתואר לעיל, קרו רק כאשר אמה לא הייתה בבית, זאת במובחן מהפגיעות המיניות שהתרחשו בחדר בלילה, אשר קרו גם כאשר אמה הייתה

בבית ישנה (עמ' 16 ש' 18-30 לפרוטוקול).

41. א"א הוסיפה וסיפרה כי בניסיון למנוע מהנאשם להפתיע את אחותה ואותה עירום בחדרן בלילה ולהתעורר מהמגע שלו בהן, הן סיכמו ביניהן "לעשות משמרות", כאשר אחת תישן והשנייה תיותר ערה, כדי להתריע עם היכנסו של הנאשם לחדרן, להתעמת איתו ולמנוע ממנו מלכתחילה להתפשט ולגעת בהן, אלא שהן כילדות לא הצליחו לרוב להישאר ערות לילה שלם, והתוצאה הייתה שהנאשם המשיך לפגוע בהן מינית.

42. א"א המשיכה וסיפרה כי במהלך שנות ילדותה, ביקשה להרחיק עצמה מהבית ככל שאפשר, אלא שהנאשם, על מנת שיוקל עליו לבצע בה את זממו, נהג להעניש אותה על כל "שטות" כלשונה, בכך שאסר עליה לצאת מהבית (עמ' 9 לפרוטוקול).

43. א"א פירטה עוד, כי מעשי הנאשם כלפיה וכלפי אחותה פסקו באבחה אחת כשהיו בנות 13 לערך. להערכתה הנאשם חדל מהמעשים משום שהן הפכו חזקות יותר מבחינה פיזית וגם מאחר שהוא החל לחשוש מאיומיה כלפיו כי תחשוף את מעשיו הנלוזים (עמ' 14 ש' 7-18 לפרוטוקול).

44. א"א ביקשה להוסיף בעדותה את השלכות הפגיעות המיניות בה אשר גם כיום בחלוף שנים כה ארוכות מאז שנסתיימו, משפיעות על חיי היום-יום שלה. היא תיארה עצמה כאם חרדית, טרם שילבה את בתה בת השנתיים וחצי במסגרת חינוכית מתוך חשש שיפגעו בה. לבנה, בעל צרכים מיוחדים, היא איננה מאפשרת לנסוע בהסעות ייעודיות מתוך חשש לפגיעה בו (עמ' 25 ש' 30 ואילך, עמ' 26 ש' 1-2 לפרוטוקול).

(פירוט גרסת א"א לעניין העיתוי לחשיפת האירועים יוצג בנפרד בהמשך הכרעת הדין).

החקירה הנגדית;

45. **בחקירה הנגדית התמקד ב"כ הנאשם בניסיונות למצוא בקיעים בגרסתה של א"א ובעיקר להצביע על רקימת מזימה לעלילת שווא כנגד הנאשם, שמקורה ברצון המתלוננות לנקום בנאשם על יחסו כלפי אמן לאורך השנים.**

46. א"א תוהקרה בנוגע לגיל שבו החלו לשיטתה פגיעות הנאשם בה. א"א חזרה על גרסתה בחקירה הראשית והשיבה כי מעשיו הפוגעניים של הנאשם בה החלו כשהייתה בת חמש וחצי לערך, כשעל פי זיכרונה את יום הולדתה ה-6 חגגה כבר יחד עם הנאשם. ב"כ הנאשם הטיח בה כי בגרסה שמסרה במסגרת סיפרה כי הפגיעות המיניות בה החלו כשהייתה בת 6 שנים. א"א השיבה "או 6 או 5 וחצי" (עמ' 30-32 לפרוטוקול).

גרסתה של א"א באשר למועד תחילתן של הפגיעות המיניות בה לא נסתרה. אין בסטייה המינורית בין הגיל שנקבה במסגרת לתחילת המעשים (6 שנים) לגיל שמסרה בעדותה (5 שנים וחצי או לפני יום הולדת 6), כדי לפגום בגרסתה בעניין או להפחית ממשקלה.

47. אשר למעשי האינוס, עימת ב"כ הנאשם את א"א עם העובדה כי רק בהודעתה השלישית במשטרה, היא סיפרה לראשונה כי הנאשם החדיר אצבעותיו לאיבר מינה, כשבשתי ההודעות הראשונות שמסרה במשטרה אין זכר לפרט משמעותי זה.

א"א הסבירה כי חשיפת המעשים לאחר למעלה משני עשורים ובעיתוי בהם נחשפו הייתה קשה מאוד עבורה, והיא התקשתה להיפתח, הייתה בסערת רגשות ואף התביישה לפרט את מעשיו של הנאשם כלפיה. א"א הסבירה כי את המעשה החמור של החדרת האצבעות לאיבר מינה, הצליחה לחשוף רק במסגרת ההודעה השלישית שמסרה ולאחר שהרגישה בשלה מספיק לשתף במעשה חמור זה (עמ' 43 ש' 1 ואילך).

בהמשך להסבריה האמורים באשר לעיתוי חשיפת מעשי החדרת האצבעות לאיבר מינה, עומתה א"א עם תשובתה השלילית לשאלת חוקרת המשטרה (חקירה מיום 15.2.18) אם הייתה חדירה לאיבר מינה ע"י הנאשם. א"א הסבירה כי השיבה בשלילה לשאלת החוקרת משום שסברה כי חדירה משמעה החדרת איבר מין הנאשם לאיבר מינה, וזה אכן לא קרה (עמ' 44-46 לפרוטוקול).

נציין כי גרסה זו של א"א אף עולה בקנה אחד עם גרסת החוקרת קטי טנוס אשר חקרה את א"א והסבירה בעדותה כי קיים הבדל בין החדרה של איבר מין להחדרה של אצבעות, ועל כן לא ראתה בפרטים הנוספים שמסרה א"א בהודעה המאוחרת על החדרת אצבעות לאיבר מינה משום שינוי מגרסתה הקודמת במשטרה או סתירה לה (עמ' 203-204 לפרוטוקול).

48. ב"כ הנאשם הטיח בא"א כי גרסתה בחקירה הראשית באשר לכאב שחשה כאשר החדיר הנאשם את אצבעותיו לאיבר מינה, עומדת בסתירה לגרסתה בהודעתה השלישית במשטרה שם שללה אפשרות כי נלווה כאב להחדרת האצבעות (עמ' 49 ש' 22 ואילך, עמ' 50 ש' 1-5).

יובהר, כשהדברים נכונים ביחס לחלק לא מבוטל מהסתירות לכאורה שהציג ב"כ הנאשם בין עדות המתלוננות לתשובותיהן במשטרה, כי ב"כ הנאשם בחר שלא להגיש את הודעות המתלוננות על מנת שניתן יהיה לעמוד על סתירות הנטענות (לרבות תוך בחינת מכלול ההודעה וההקשרים השונים. בהתאם ובהעדר אינדיקציות ברורות יש לסתירות הנטענות משקל מוגבל כשלעצמו).

על כל פנים ובאשר לסתירה לכאורה שצוינה, הרי די בציטוטים החלקיים שהביא ב"כ הנאשם עצמו כדי לשמוט את הקרקע תחת הניסיון להציג סתירה בגרסתה של א"א בעניין;

על פי ציטוט ב"כ הנאשם מהודעתה של א"א, היא נשאלה במשטרה כדלקמן: "האם הרגשת אי פעם שיוורד לך דם כתוצאה מחדירת האצבעות, פציעה בנרתיק? התלוננת על כאבים? הזדקקת לטיפול רפואי?"

תשובתה השלילית של א"א לרצף השאלות הנ"ל במשטרה אינה עומדת בסתירה לגרסתה בחקירה הראשית. בחקירה הראשית סיפרה כאמור א"א כי כאשר הנאשם היה מחדיר את אצבעותיו לאיבר מינה כשהייתה ישנה בלילה, היא הייתה מתעוררת מתוך תחושה לא נעימה שאותה הגדירה כתחושה של "בין כאב להצקה" (עמ' 12 ש' 17 ואילך לפרוטוקול).

דברים אלה אינם מנוגדים לאמרותיה במשטרה, על פי הציטוטים שבחר ב"כ הנאשם, לפיהן היא מעולם לא התלוננה בפני איש על כאבים בנרתיק כמו גם לא נזקקה לטיפול רפואי בעקבות המעשים.

בהקשר למעשי החדרת האצבעות לאיבר מינה, תואר לפנינו כי א"א מסרה במשטרה כי אינה יכולה לומר אם הייתה חדירה עמוקה של אצבעות הנאשם לאיבר מינה אם לא, אולם היא הרגישה בבירור את אצבעות הנאשם בתוך איבר מינה. בחקירה הנגדית חזרה א"א על גרסה זו כשהעידה לגבי הרגשתה הברורה כאמור עת החדיר הנאשם את אצבעותיו לאיבר מינה (עמ' 74 ש' 18 ואילך, עמ' 75 ש' 1-8 לפרוטוקול).

נבהיר וככלל, כי לא ניכרה כל מגמת הפללה או הגזמה בעדותה של א"א כלפי הנאשם. עדותה הייתה זהירה ומדויקת ובמקומות שבהם עלתה חוסר בהירות, אישרה את הדברים, ללא מגמתיות או הסתרה.

49. עוד הוסיף והטיח ב"כ הנאשם בא"א כי מגרסתה במשטרה היא השמיטה את הדברים שמסרה בחקירה הראשית לפיהם אמה הייתה לעיתים מתעוררת משנתה מקולות המאבק של אחותה ושלה בנאשם, כשהיה נכנס בלילה לחדר המשותף להן ונוגע בהן. על האמור השיבה א"א בכנות: **"יכול להיות שאת זה לא שיתפתי"** (עמ' 68 ש' 10-13 לפרוטוקול).

מעבר לכך שגם תשובה זו מבססת אותנטיות ומגמת זהירות, הרי לא ראיתי בהשמטת הפרטים הנ"ל מגרסתה במשטרה כמפורט, משום בקיע בגרסתה של א"א וודאי לא באשר למעשים עצמם שביצע בה הנאשם עפ"י עדותה.

נשלים, כי גרסתה בנדון גם תואמת את גרסת אחותה- המתלוננת ק"י ואת גרסת האם בעדותה, אשר העידו שתיהן על קיום התרחשות זהה, בה התעוררה האם;

ק"י העידה בדומה לאחותה א"א ובתגובה לשאלה ישירה של ב"כ הנאשם בנדון, כי זכור לה מקרה קונקרטי שהנאשם נכנס לחדר בלילה, אמן התעוררה למשמע הצעקות מחדרן, הגיעה לשם ושאלה את הנאשם למעשיו בחדר, והוא כתגובה תירץ הימצאותו בכך שהגיע כדי לכסות את המתלוננות ולבדוק לשלומן (עמ' 125-126 לפרוטוקול).

גם האם ק"מ אישרה בחקירתה הנגדית כי היו מקרים, במהלך התקופה הרלוונטית, שהיא הייתה מתעוררת משנתה בלילה עקב רעש כלשהו, שהיא איננה זוכרת כיום מהו אותו רעש שהעיר אותה, ברם זכרה כי כאשר קמה לבדוק, מצאה את הנאשם בחדרן של המתלוננות ולשאלתה על מעשיו שם, השיב כי רק ביקש לכסות את המתלוננות (עמ' 194-195 לפרוטוקול).

50. ב"כ הנאשם עימת את א"א על כי בגרסתה במשטרה אין גם זכר לגרסה שמסרה בחקירה הראשית בנוגע למקרה שבו פצעה אחותה ק"י את הנאשם כשנכנס לחדר בלילה (עמ' 69-70 לפרוטוקול).

א"א אישרה לא אחת בעדותה לפנינו כי אכן לא יכלה לפרט במשטרה את כלל המקרים שקרו, משום שמדובר במקרים רבים מאוד שנמשכו על פני כ- 6 שנים, בתדירות כמעט יום-יומית, ולעיתים יותר מפעם ביום.

ההסבר של א"א להשמטת פרטים מגרסתה במשטרה בנוגע לאירועי פגיעה מינית כאלה ואחרים או עימותים אחרים שחוותה לאורך השנים, משתלב עם הגיונם של דברים, ויש לקבלו כאמין.

51. **בחינה כוללת מלמדת כי עדותה של א"א הייתה אמינה ומדויקת. תיאוריה באשר לפגיעות שחוותה היו אותנטיים וכנים ועל כן מצאתי לאמץ גרסתה במלואה.**

גרסתה של המתלוננת ק";

52. בדומה לאחותה א"א, גם הודעותיה של ק"י במשטרה לא הוגשו, ועל כן גרסתה מבוססת על עדותה לפנינו.
53. ק"י הקדימה ופירטה את מצבה המשפחתי, היותה נשואה ואם לשני ילדים, מתגוררת ב... עוד העידה ק"י שעד למועד חשיפת מעשי הנאשם גרה עם משפחתה בבית המשותף של אמה ושל הנאשם.
- עוד סיפרה ק"י היכן גדלה ואימתי נכנס הנאשם לחייה. פרטים אלו פורטו זה מכבר בעדותה של א"א לעיל, ועל כן אמנע מפירוט נוסף (עמ' 88-89 לפרוטוקול).
54. ק"י פירטה בעדותה הראשית על אודות הפגיעות המיניות של הנאשם כלפיה, כדלקמן:
- "... זה התחיל ממש בגיל ממש ממשי צעיר. זה היה ממש מהתחלה וכל הזמן. אני כל פעם שהיינו נשארות איתנו לבד בבית אמא שלי בזמנו הייתה עובדת במפעל... היא הייתה עובדת במשמרות... הוא היה נשאר איתנו כל הזמן, כל הזמן מתנדב לשמור עלינו... אמא שלי הלכה עבדה, השאירה אותנו איתו, סמכה עליו. היה נראה לה שהוא אימץ אותנו כבנות וזהו, ואז התרחשה כל הזוועה הזאת... הוא היה מטריד אותי מינית, הוא היה נוגע בי, נוגע בעצמו, מפשיט אותי, מפשיט את עצמו, מנשק אותי בכוח, מתחכך, זוועה. פשוט זוועה. זה קרה הרבה... זה כל כך הרבה, זה קרה כל הזמן, שזה, זה אם הייתי מתקלחת הוא היה נכנס לי למקלחת, ונוגע בעצמו ונוגע בי. וביללות כשהוא היה מגיע ונכנס לחדר, אגב גם כשאמא שלי הייתה בבית, היא הייתה ישנה והוא היה עדיין מגיע. הוא היה נכנס בלילה לחדר. הוא היה נכנס, מוריד את הבגדים, נוגע בי, הייתי מתעוררת, מעיפה אותו, עוד פעם יוצא, חוזר, ככה. משחקים כל הלילה. לא הייתי ישנה, לא הייתי מצליחה להיות מרוכזת בלימודים. כל הזמן הייתי טרודה בזה והגעתי כבר לשלב, לגיל מסוים, שכבר התחלתי כמו לתכנן איזו שהיא אסטרטגיה, מה יהיה מחר, איך אני בורחת מזה? איך אני מונעת את זה? מה אני עושה בשביל לא להישאר איתו?... כל החיים שלי הייתי סביב זה, הייתי כל הזמן בחרדות, כל הזמן פחדים, הייתי צריכה ממש לתכנן לעצמי את היום, איך אני לא נשארת איתו" (עמ' 89-91 לפרוטוקול).**
55. ק"י המשיכה ופירטה בעדותה כי כאשר הנאשם היה נכנס לחדרן עירום בלילה, והיא הייתה מתעוררת ממגע ידיו בה, היא הייתה אומרת לו **"תלך מפה"** ומעירה את אחותה א"א, איתה ישנה באותה מטה. ק"י הוסיפה כי הנאשם היה נוגע פעם בה ופעם באחותה א"א, והן נהגו להעיר אחת את השנייה כשזה היה קורה, ולהתעמת איתו יחד. הנאשם בתגובה, היה מגחך, יוצא מחדרן, מחכה שהן יירדמו, שב לחדרן וחוזר על מעשיו.
56. ק"י העידה, בדומה לאחותה א"א, כי בשלב מסוים הן תיאמו האחת עם השנייה "לעשות משמרות לילה", בניסיון למנוע מהנאשם את האפשרות להפתיע אותן מתוך שינה כשהוא עירום ונוגע בהן, אלא שתיאום האסטרטגיה ביניהן כאמור בדרך כלל לא עבד, משום שהן לא הצליחו להישאר ערות לילה שלם. במקרים המעטים בהם הן הצליחו להישאר ערות ולהתריע האחת בפני השנייה כאשר הנאשם נכנס לחדרן, הן היו מתעמתות איתו יחד, וקוראות לו לצאת מחדרן תוך שאיימו עליו **"צא, אנחנו נקרא לאמא, אנחנו נספר לה"** (עמ' 91-92 לפרוטוקול).
57. כשנתבקשה לפרט כיצד הנאשם היה נוגע בה, תיארה ק"י: **"מפשיט, נצמד אליי עירום, מתחכך בי, מנשק"**

אותי, מחבק אותי, מתחכך בי גם מאחורה כשהייתי עירומה. איכ, פשוט איכ. מבקש ממני שאני אגע בו באיזורים האינטימיים שלו, מלמד אותי מה צריך לעשות... איך לעשות שיהיה לו נעים, איך לשפשף, איך לגעת, איך להחזיק... הוא היה מסביר לי איך להחזיק את איבר המין שלו, איך לשפשף אותו, מה צריך לעשות. ממש, ממש מדריך אותי, איך עושים את זה. עם הזמן כבר למדתי, זה כבר בא בטבעיות" (עמ' 92 ש' 8-25 לפרוטוקול).

בהמשך לתיאורה של ק"י כי הנאשם היה מלטף ונוגע באיבר מינה, נשאלה ק"י אם הייתה חדירה לאיבר מינה והשיבה: **"אני לא זוכרת שהייתה חדירה. אני, באמת באמת לא זוכרת שהיה דבר כזה. אולי הייתי קטנה מדי ולא הבנתי. לא יודעת, לי לא זכור שהיה לי חדירה איתו".** לשאלת ב"כ המאשימה: **"כשאת אומרת חדירה למה את מתכוונת?"**, השיבה ק"י: **"שאיבר המין שלו היה בתוכי"** (עמ' 99 ש' 13-16).

(בדומה למתלוננת א"א, גם לשיטתה של ק"י, חדירה משמעה החדרה של איבר מין הנאשם לאיבר מינה, במובחן מהחדרת אצבעות. גם מתשובתה של ק"י בהודעתה במשטרה לשאלה אם הייתה חדירה של הנאשם אליה, שם מסרה כי הנאשם ניסה פעם להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה ללא הצלחה, אנו למדים כי אף התייחסותה של ק"י לאפשרות של חדירה, מתייחסת להחדרת איבר מין בלבד (עמ' 100 ש' 10-14 לפרוטוקול)).

מבלי לפגוע באמור, יובהר כי לנאשם לא מיוחסים מעשי החדרת אצבעות לאיבר מינה של ק"י.

58. ק"י תיארה עוד בעדותה כיצד נהג הנאשם להפתיע אותה כשהייתה מתקלחת. על פי גרסתה, לא היה מנעול הכולל מפתח בדלת חדר המקלחת, מה שאפשר לנאשם כניסה חופשית לחדר המקלחת. ק"י סיפרה כי הנאשם היה נכנס אחריה בשעה שהיא מתקלחת, מסיט את וילון האמבטיה ונכנס לתוכה כשהוא עירום ואומר לה לגעת באיבר מינו, היה מנשק אותה ומתחכך בה. היא בתגובה הייתה אומרת לו: **"תלך, אני מתקלחת, תצא מפה"**, אך הוא היה ממשיך במעשיו כאמור עד אשר היה מגיע לפורקן מיני (עמ' 93 ש' 6-25 לפרוטוקול).

59. ק"י תיארה מקרים נוספים של פגיעות מיניות של הנאשם כלפיה, כאשר הייתה מנגנת באורגן שהיה ממוקם בבית באזור שאותו כינו "פינת האוכל". ק"י שיתפה כי למרות אהבתה הרבה לנגינה, בשל הפגיעות המיניות של הנאשם בה בזמן שניגנה (היה מתחכך בה ומפשיט אותה) היא הפסיקה מאז לנגן (עמ' 94 ש' 7-13 לפרוטוקול).

60. ק"י ציינה כי את הפגיעות שאירעו במרחבים פתוחים בחלל הבית, כדוגמת פינת האוכל, ביצע בה הנאשם כשאמה הייתה בעבודה, ואילו את הפגיעות בלילה בחדרה, ביצע בה הנאשם גם כאשר אמה הייתה בבית (עמ' 94 ש' 14-17).

לציין כי עדותה של ק"י בנקודה זו הייתה זהה לעדות אחותה א"א.

61. ק"י תיארה בעדותה גם אירוע קונקרטי שהתרחש בסלון הבית, הזכור לה היטב:

"אני זוכרת שהייתי יום אחד בסלון על השטיח, היה לנו שטיח בסלון. שיחקתי באיזשהו משחק, משחק

קופסה... סתם סידרתי את הקלפים, שיחקתי כזה עם עצמי והוא היה בסלון, ראה טלויזיה ואז הוא אומר לי 'ק"י בואי', עכשיו, אני כבר ידעתי מה הוא רוצה. ואני משחקת אותה לא מבינה, לא שומעת, לא, אני ממשיכה בשלי. 'ק"י, הוא קורא לי עוד הפעם 'בואי קצת, בואי קצת', לא עניתי לו, התעלמתי. הוא בא אליי, הוא קם, השכיב אותי על הרצפה, הוריד ממני את הבגדים, הוריד מעצמו את הבגדים, התחכך בי ואז כבר אתה יודע, אני מתנגדת, אני מנסה להעיף אותו, אבל הוא כבד מן הסתם, אני ילדה קטנה, אני לא יכולה באמת להרים אותו ואז אמרתי לו 'אני אספר לאמא, אם לא תקום אני אספר לאמא' והוא קם, הוא עצר את זה, פשוט קם, כמובן שהוא גיחך אבל קם" (עמ' 96 ש' 16-33 לפרוטוקול).

62. מקרה ספציפי נוסף שתיארה ק"י, אשר נחקק בזיכרונה, התרחש בשעה שניגנה באורגן:

"אני זוכרת שהיה לנו שרפרף שחור, שרפרף כאילו בלי משענת ואני בגלל שהייתי קטנה אז הייתי עומדת על הברכיים כדי להגיע לאורגן, אז על השרפרף הייתי על הברכיים וניגנתי באורגן ואז הוא הגיע מאחורי, אני מרגישה שהוא נוגע בי ואני מנסה להדוף אותו אני אומרת לו 'די, כאילו אתה מפריע לי' והוא בשלו, הוא כבר היה עירום כשהוא הגיע אליי. וזהו, אז הוא הוריד לי את המכנסיים ואת התחתונים... והתחיל להתחכך בי מאחורה ואמרתי לו 'די תפסיק, אני לא רוצה, אני לא רוצה' והוא המשיך בשלו... 'קצת, נו קצת, עוד קצת, עוד קצת, עוד קצת, עוד קצת, זהו ואז הוא גמר, אני זוכרת שאפילו הוא לכלך את השרפרף השחור הזה, והברכיים שלי היו וקמתי ככה והסתכלתי על זה ומיד הלכתי למקלחת להתקלח ואמרתי 'איכ, איך אני אנקה את זה עכשיו?' ולא ניקיתי את זה... השרפרף הוא נשאר ככה כמו שהוא" (עמ' 97 ש' 17-17 ואילך).

63. בדומה לגרסתה של אחותה א"א, העידה ק"י, כי מעשיו של הנאשם כלפיה פסקו כשהייתה כבת 12-13, עם מעברם לכתובת האחרונה שבה התגוררו יחד אמן והנאשם (עמ' 96 ש' 1-3). אוסיף, כי עדותה של ק"י כללה פירוט ביחס לתקופה שבה התגוררה עם בן זוגה ובנותיה בבית של אמה ושל הנאשם. ק"י הסבירה בעדותה את הסיבה בעטייה שבה לגור באותו בית עם הנאשם, חרף הפגיעות המיניות שחוותה בילדותה, כמו גם כיצד פעלה על מנת להגן על בנותיה מאפשרות של פגיעה בהן על ידי הנאשם.

כך פירטה ק"י את הדברים: "... באותה תקופה ילדתי את ביתי הבכורה, גרתי ב---- אני ובעלי והילדה גרנו ב---- , נקלענו למצב כלכלי מאוד מאוד קשה, ולא הייתה לי ברירה, כאילו אמרתי 'אין מה לעשות, זה או שאני גרה אצל אמא שלי או שאני גרה ברחוב. אין מה לעשות, אבל ידעתי איך להתנהג, ידעתי מה אסור, מה מותר, ידעתי שאסור שהיא תהיה לבד בחדר... גם כשילדתי את ע', היינו כבר 4 נפשות בחדר ולא ויתרתי"

ק"י הדגישה כי על אף שהיה חדר ריק בבית (ס' כבר עזב את הבית) היא לא אפשרה לבנותיה לישון בנפרד ממנה בחדרו של ס', וזאת כדי למנוע אפשרות של פגיעה מינית בהן על ידי הנאשם, וכלשונה " לא הפקרתי אותן, פשוט מאוד. ידעתי איך להתנהג איתו".

(עמ' 104-105 לפרוטוקול).

לעדותה של ק"י נמצא סיוע בעדות אחותה א"א אשר העידה באופן דומה בעניין זה (עמ' 10 לפרוטוקול).

כאן המקום להדגיש, כי עדותה של ק"י כללה גם פירוט נרחב באשר לעיתוי חשיפת המעשים וכן בנוגע להימנעותה מהותרת בנותיה להשגחתו של הנאשם. לסוגיות אלה אתייחס בפרקים נפרדים בהמשך אשר יכללו גם את גרסתה של א"א לאמור..

החקירה הנגדית;

64. בדומה לאופן ניהול החקירה הנגדית של המתלוננת א"א, התמקד ב"כ הנאשם בניסיונות למצוא בקיעים גם בגרסתה של ק"י.

65. ק"י עומתה, בדומה לאחותה א"א, עם הגרסה שמסרה בחקירה הראשית באשר לעיתוי ולגיל שבו החלו לשיטתה פגיעות הנאשם בה. ב"כ הנאשם הטיח בק"י כי בניגוד לגרסתה בעדותה הראשית לפיה הפגיעות המיניות החלו עם כניסתו של הנאשם לגור עמן בבית בגיל 5 לערך, בגרסתה במשטרה מסרה כי הנאשם עבר להתגורר עמן כשהייתה "בת 6 או 7, לא יכולה להגיד לך בדיוק בת כמה הייתי".

ק"י הסבירה בעדותה כי היא איננה זוכרת את הגיל המדויק שבו עבר הנאשם לגור עמן, אם כי היא זוכרת שהנאשם התגורר עמן לפני שעלתה לכיתה א' (עמ' 107 ש' 5 - 26 לפרוטוקול).

ניסיונו החוזר של ב"כ הנאשם להציג סתירה בעלת משקל בין הגרסה שמסרה ק"י במשטרה לבין הגרסה שמסרה בעדותה לפנינו בנוגע לעיתוי שבו נכנס הנאשם לחייהן והחל לפגוע מינית באחותה ובה, דינו להידחות;

ק"י כבר מגרסתה הראשונה במשטרה, ועל כך לא חלק ב"כ הנאשם, העידה כי איננה זוכרת גיל מדויק, והמשיכה בקו טיעון זה גם בעדותה לפנינו, כשאין בקושי של ק"י לנקוב בגיל מדויק כדי לפגום, ולו במעט, באמינותה.

אוסף עוד, כי גרסתה הנ"ל באשר למועד שבו עבר הנאשם להתגורר עמן, עולה בקנה עם עדויות נוספות שנשמעו לפנינו ובכללן עדות הנאשם עצמו בה העיד כי עבר להתגורר עם אם המתלוננות בשנת '92 בהינתן שהמתלוננות ילידות '86, הרי הן היו כבנות 6 שנים לאותו מועד (עמ' 226 ש' 19 לפרוטוקול).

66. ניסיון ב"כ הנאשם למצוא בקיע בגרסת המתלוננות בנוגע לגילן בעת תחילת הפגיעות המיניות בהן, דינו כאמור דחיה.

67. ב"כ נאשם המשיך והטיח בק"י כי בהודעתה במשטרה אין זכר לגרסתה בעדות הראשית בה פירטה כי הנאשם נכנס איתה לתוך האמבטיה. ק"י הסבירה בכנות: "כי היו מקרים שזה קרה. זה לא מקרה אחד או שניים או שלושה. זה 6, 7 שנים שזה קורה כל יום, כל יום. יש המון מקרים שגם עכשיו עדיין לא סיפרתי עליהם. זה לא אומר שהם לא קרו" (עמ' 123 ש' 16-18 לפרוטוקול).

הסבר זה של ק"י כן, אמין וקוהרנטי ויש לאמצו. אין לצפות מק"י לפרט ואף לזכור כל אירוע ואירוע של פגיעה מינית בה. כאמור עסקינן ברצף של אירועים שאירעו על בסיס יום-יומי ועל פני, לכל הפחות, תקופה של שש שנים. תיאורה של ק"י בעדותה לפנינו, באשר למקרה שאירע בחדר המקלחת ואשר כלל את כניסתו של הנאשם לתוך האמבטיה

עצמה, אינו עומד בסתירה לגרסתה במשטרה, אלא הוא אך מקרה נוסף של פגיעה מינית במתלוננת שמצטבר לרצף המקרים הרבים שהתרחשו בחדר המקלחת ובכלל, אותו נזכרה ק"י לספר ברגע נתון.

68. לשאלת ב"כ הנאשם, אם היא זוכרת אירוע ספציפי שבו פצעה את הנאשם, ענתה ק"י: **"אני זוכרת המון. אני זוכרת שיום אחד הייתי על הספה, הוא בא להרים, הוא הרים אותי, להרים אותי, הרים אותי לחדר, התנגדתי ונתתי לו מכה לעין והתנפחה לו העין וכשאמא שלי חזרה מהעבודה היא שאלה אותו 'מה זה?' אז הוא אומר לה 'לא, קיבלתי בעבודה מכה מהארון'."**

לשאלה אם האירוע הספציפי הנ"ל קרה ביום או בלילה, השיבה ק"י **"ביום"** (עמ' 125 ש' 11-6 לפרוטוקול).

ב"כ הנאשם רואה במפורט סתירה אל מול גרסת א"א אשר תיארה כאמור פגיעה דומה, במהלך אחד המאבקים הליליים עם הנאשם, ברם לא כך הם פני הדברים;

כפי שהסבירה ק"י בעדותה, היו מקרים רבים שבהם היא פצעה את הנאשם תוך כדי מאבק, כך שלא ניתן לשלול כי האירוע הספציפי אשר התרחש בשעות היום, כפי שפירטה ק"י לעיל, איננו אותו אירוע אשר פירטה א"א בעדותה, שהתרחש בשעות הלילה, אלא בבחינת אירוע נוסף.

נציין כי חיזוק לגרסת ק"י בנוגע לפציעת הנאשם סמוך לעין, ניתן למצוא דווקא בעדות הנאשם עצמו לפנינו בה אישר כי אכן נשרט סמוך לעין בתקופה הרלוונטית, הגם שהכחיש כי השריטה נגרמה לו על ידי מי מהמתלוננות וטען כי נשרט מארון ברזל בעבודה (עמ' 247 לפרוטוקול).

כפי שפורט ויפורט, ההסבר לעיל שסיפק הנאשם בעדותו לנסיבות פציעתו סמוך לעין, זהה לתירוץ שסיפק הנאשם בתקופה הרלוונטית, על פי עדות המתלוננות ואמן, עת האם התעוררה מהרעש שבקע מחדר המתלוננות במהלך מאבקן בנאשם בחדרן בלילה, ופציעתו ע"י ק"י (עמ' 247 ש' 19-26 לפרוטוקול).

69. כשנשאלה ק"י מדוע לא סיפרה במשטרה, כפי שהעידה בפנינו, על כך שהנאשם הדריך אותה כיצד לאחוז באיבר מינו ואיך לענג אותו, השיבה כי לא נשאלה באופן ישיר על כך במשטרה. שם הופנו אליה שאלות כלליות תוך שהונחתה לפרט על המעשים עצמם שביצע בה הנאשם, מבלי שנדרשה או ראתה להידרש לפירוט "הרקע" לאירועים ולדקויות כפי שאלו הועלו בעדותה בבית המשפט (עמ' 133 ש' 5-13 לפרוטוקול).

נוסיף כי אמרתה הכללית של ק"י בגרסתה במשטרה כי הנאשם **"היה מסביר לי איך לעשות לו נעים"**, כפי שצוטטה לפרוטוקול, אף מחזקת ולכל הפחות עולה בקנה אחד עם גרסתה המפורטת יותר לפנינו בסוגיה שפורטה, ויש בה כדי לקעקע את ניסיון ב"כ הנאשם להצביע על בקיעים בגרסתה בעניין.

70. ק"י הופנתה בחקירה הנגדית להודעתה במשטרה מיום 20.8.18, שם מסרה תיאור בנוגע לאירוע מיני שקרה בסלון הבית, כשבאותה הודעה ממש, שינתה גרסתה בנוגע לאותו אירוע בטענה כי התבלבלה וערבבה בין אירועים.

עמוד 16

המתלוננת הסבירה בעדותה את הסיבה בעטיה ערבבה בין אירועים שונים: "... באופן כללי כשקורה לך אירוע אחד בחיים זה קורה לך רק פעם בחיים, אתה בדרך כלל זוכר את כל הפרטים. כשקורים לך האירועים האלה באופן קבוע במשך שנים על גבי שנים, קשה מאוד לזכור את כל זה לפרטי פרטים... שזה קורה במשך כל כך הרבה שנים, כן, יכול לקרות שמתערבב לך אירוע עם אירוע. יכול להיות שאתה לא זוכר את כל הדברים במדויק..." (עמ' 130 ש' 2-8 לפרוטוקול).

71. ניתן היה להתרשם כי מדובר בהסבר אותנטי אשר אף מתיישב עם ניסיון החיים ביחס לנסיבות כבענייננו. אין ספק לטעמי כי הבלבול בכל הנוגע לפרטי האירוע שהתרחש בסלון הבית כאמור במהלך ההודעה במשטרה, אינו משליך על מהימנות גרסתה בנוגע לאירועים הכוללים שפירטה במשטרה ובעדותה לפנינו.

72. נשוב ונזכיר כי על פי ההלכה, המעוגנת בניסיון החיים, אין לצפות מקורבן עבירות מין, לזכור בקפדנות את כל הפרטים הנוגעים לפגיעה המינית שחוזה.

עמד על כך בית המשפט העליון בקבעו:

"...לא למותר הוא להזכיר את הגישה המושרשת לפיה, אין לצפות כי גרסתם של קורבנות לעבירות מין, תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית, וחסרת אי דיוקים (וראו, ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.10.2010); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (3.7.2007)). לפיכך, בבוא בית המשפט לבחון את מהימנות גרסתו של קורבן לעבירת מין, הוא יכול להסתפק "בגרעין האמת" שבה, ולעיתים אף "בגרעין הקשה" של הדברים. כפי שצינתי בפסק דיני בעניין פלוני:

'בשל אופייה הייחודי של עבירת המין והטראומה שהיא מסבה לקורבנה, שומה על בית המשפט לבחון את עדותו של קורבן עבירת המין בצורה קפדנית אך רגישה, ומתוך התחשבות בקשייו של הקורבן לשחזר במדויק את האירועים, למסור מועדים מדויקים ושעות ספציפיות, וליתן הסבר לחוסר תגובה או להתנהלות, הנתפסת בעיני המתבונן מהצד כחסרת הגיון או כבלתי מתקבלת על הדעת' (שם, בפסקה 65). (ע"פ 30/15 פלוני נ' מ"י (מיום 20.4.16)).

73. הדברים נכונים ואף ביתר שאת בענייננו, שעה שעסקינן במתלוננת אשר מתארת לאחר שנים ארוכות פגיעות מיניות שחוותה, בתדירות יום-יומיות, זאת בהיותה קטינה רכה בשנים משך למעלה משש שנים רצופות.

74. מעבר להתרשמות הבלתי אמצעית ממהימנות עדותה של ק"י, הרי בנסיבות שפורטו אין לצפות כי ק"י תזכור כל פרט מכל אירוע שחוותה בקפדנות, מבלי לבלבל או לערב בין אירועים או ביחס לפרטים מאותם אירועים. אין מקום לדרוש בענייננו מק"י לתאר מעבר לעיקרי האירועים שחוותה.

75. ב"כ הנאשם ראה לעמת את ק"י עם תיאורה בחקירה הראשית בנוגע לאירוע שהתרחש עת שניגנה על האורגן. בתיאור האמור, הלן ב"כ הנאשם, נזכרה ק"י לספר כי לאחר שהנאשם הגיע לפורקן מיני ושרפרף האורגן התלכלך מזרעו, השרפרף נותר מלוכלך והיא לא ניקתה אותו. לעומת זאת, בהודעתה במשטרה כלל לא הזכירה ק"י את התיאור

באשר להתרחשויות סביב "השרפרף המלוכלך". ק"י מצדה אישרה בכנות כי לא ציינה את הפרטים הנ"ל בהודעתה שמסרה במשטרה (עמ' 135-136 לפרוטוקול).

76. אין כל מקום לזקוף לחובתה של ק"י השמטת פרטים כאמור מהודעתה במשטרה. כפי שהובהר לעיל, עסקינן באירועים שקרו לפני יותר משני עשורים, ועל פני שש או שבע שנים רצופות, כשמסתבר כי פרוט אירוע זה או אחר יעלה בזיכרון ברמת פרוט שונה. היגיון החיים אף מתיישב עם אפשרות שרק עת תיארה לפנינו את האירוע על האורגן, נזכרה "בחוויית הלכלוך שנותר על השרפרף". באותה מידה מסתבר כי האירועים המלאים היו מצויים בזיכרונה של ק"י גם במהלך גרסתה במשטרה, ברם הנסיבות באותו מעמד לא הצדיקו בראייתה פרוט והרחבה. המדובר בפרט שהוא שולי לתיאור עיקר המעשים, אשר כאמור, נמסר במשטרה.

כך או כך, אין בהשמטת הפירוט שבדיון מההודעה במשטרה כדי להשליך על מהימנות עדותה של ק"י לאירועים ואולי היפוכם של דברים נכון.

77. **סופו של יום, עדותה של ק"י הותירה רושם אמין וחיובי ביותר. היא תיארה באופן משכנע, אותנטי ומפורט את הפגיעות בה, כשהיה ניכר כי ק"י מתארת את אשר חוותה בחושיה, ללא כל מגמת הגזמה. ראיתי, אם כן וללא ספקות, לאמץ את גרסתה של ק"י במלואה.**

עדות אם המתלוננות- ק"מ;

78. ק"מ לא הייתה עדה ישירה לפגיעות המיניות במתלוננות, כך שעדותה התמקדה בעיקר בפירוט השתלשלות אירוע החשיפה של המעשים.

79. טרם שאפרט מעדותה של ק"מ בנוגע לאירוע חשיפת המעשים, אני רואה להתייחס לפרט בעל משקל שעלה מעדותה ואשר לא נסתר. ק"מ פירטה בעדותה כי עבדה בשטראוס במשמרות אשר כללו משמרות לילה עד שנת 95' אז נולד בנם המשותף שלה ושל הנאשם, ס'. עוד פירטה כי בתום שנה מלידת בנה, היא שבה למעגל העבודה, הפעם כמטפלת בקשישים, עבודה יומית של בין 8 ל- 10 שעות (עמ' 171-172 לפרוטוקול).

נתון זה סותר את סעיף 3 לחלק הכללי לכתב האישום בו פורט, כי בין השנים 92'-99' נהגה ק"מ לעבוד במשמרות לילה, והנאשם נותר לבדו עם המתלוננות, כשתקופה זו הוגדרה ע"י המאשימה כ"תקופה הרלוונטית".

לפיכך, נדייק כי הנאשם נותר לבדו עם המתלוננות בלילות, עד לשנת 95' לכל המאוחר.

80. יובהר כי אין במפורט כדי למעט מהתקופה שהוגדרה בכתב האישום כאמור כ"תקופה הרלוונטית". אין חולק כי המעשים המיוחסים לנאשם, ארעו במהלך השנים 92'-99', כשהתקופות שתוארו על ידי המתלוננות והתרחשו בשעות הלילה, קרו גם כשאמן הייתה בבית, ואין מניעה כי נמשכו כמתואר גם לאחר שהפסיקה האם לעבוד משמרות לילה ומאוחר לשנת 95' כאמור.

עוד להבהיר כי הנאשם עבד לאורך השנים במשמרות וכפועל יוצא מכך, יכול היה להימצא בבית, בשעות שונות של היום, גם כאשר האם ק"מ נמצאת בעבודתה, בין במשמרות בעבודתה הקודמת, בין כמטפלת בקשישים בעבודתה המאוחרת.

81. ק"מ פירטה בעדותה הראשית את השתלשלות העניינים שהביאה לחשיפת מעשיו של הנאשם במתלוננות. על פי גרסתה, ביום החשיפה, לפנות בוקר, התגלע ויכוח שהסלים בינה לנאשם סביב האשמותיו כלפיה כי היא בוגדת בו. באותו יום לאחר שסיימה לעבוד, הלכה לבית אמה ג' ושיתפה אותה בקשיים שהיא חווה ביחסיה עם הנאשם וביחסו הקשה כלפיה. לאחר מכן נסעו כולן לבית המשותף לה ולנאשם (ג', ק"מ, א"א וט' אחות של ק"מ). אמה ג' ציינה, כי היא צריכה לשוחח עם הנאשם "בארבע עיניים", מבלי שהסכימה לחשוף במה מדובר. ק"מ פרטה כי מוקדם להתרחשות, סיפרה לה אמה על תלונת ל', בת דודתה, שהנאשם בעבר פגע בה מינית. ק"מ לא זכרה באיזו נקודת זמן סיפרה לה אמה על מעשיו של הנאשם כלפי ל', אם כי ידעה לומר בבירור כי רק ביום חשיפת המעשים במתלוננות, נודע לה על סיפור הפגיעה בל'.

82. ק"מ אשר הייתה נסערת מאוד במהלך עדותה, לא זכרה לתאר במדויק כיצד התגלגל האירוע בערב החשיפה, ברם לאחר שב"כ המאשימה רעננה את זיכרונה מתוך הדברים שמסרה במשטרה, השלימה ק"מ כי בשלב הראשון אמה סיפרה לה על מעשיו של הנאשם בל'. בהמשך לכך, בשלב העימות בין ג' לנאשם בחדר, הפצירו בה המתלוננות לספר להן על מה סבתן מתעמתת עם הנאשם, אז נאלצה לשתף אותן במקרה שקרה עם ל'. בתגובה לכך, אמרו לה המתלוננות **"אז יש לנו גם לספר לך משהו"** (עמ' 156-163 לפרוטוקול).

ק"מ דבקה בגרסתה לעיל גם במסגרת החקירה הנגדית (עמ' 182 לפרוטוקול).

83. יובהר כי לא מצאתי ממש בניסיון ב"כ הנאשם להצביע על סתירה בעלת משקל בין הודעתה של ק"מ במשטרה לגרסתה בעדותה לפנינו בכל הנוגע לנקודת הזמן המדויקת ולעיתוי בו חשפו המתלוננות את הפגיעות המיניות של הנאשם כלפיהן.

84. עדותה של ק"מ לפנינו משלימה את גרסתה במשטרה ואינה עומדת בסתירה לה. בהודעתה במשטרה כפי שצוטטה לפנינו (לאחר שב"כ הנאשם בחר לא להגישה), מסרה ק"מ כי כשאמה ג' התעמתה בחדר עם הנאשם, היא עמדה יחד עם המתלוננות מאחורי דלת החדר והן שמעו אותם מתעמתים, אז הן פנו למטבח, והמתלוננות הפצירו בה לספר להן מה סבתן יודעת על אודות הנאשם שהוא מסתיר מכולם.

85. עדותה של ק"מ לפנינו זהה בעיקרה לגרסתה הנ"ל במשטרה. לא ראיתי באי הדיוקים המינוריים בנוגע לנקודת הזמן המדויקת או המיקום המדויק בחלל הבית בהן חשפו המתלוננות בפניי אמן את הפגיעות המיניות, משום בקיע הפוגם באופן כלשהו בגרסתה של ק"מ בכל הנוגע להשתלשלות שהביאה לחשיפת המעשים במתלוננות, כשמכל מקום גרסתה תואמת בעיקרה לגרסת המתלוננות בנדון ומשמשת חיזוק ותמיכה לה.

86. ק"מ המשיכה וסיפרה בעדותה כי לאחר שהמתלוננות חשפו בפניה כי הנאשם פגע בהן מינית בילדותן, היא איבדה עשתונות, צרחה על הנאשם, והוא בתגובה האשים אותה וטען, גם בפני אמה ג', כי היא לא נתנה לו מספיק אהבה והוסיף **"עכשיו הרסתם לעצמכם את החיים"**, ובהמשך לכך אמר **"אבל ביקשתי סליחה"**, כשלהבנתה הוא

התכוון לכך שביקש סליחה מהמתלוננות (עמ' 164 ש' 20 ואילך, עמ' 165 ש' 1-25 לפרוטוקול).

87. ב"כ הנאשם התריס בפני ק"מ כי גרסתה האמורה סותרת את הודעתה במשטרה שם מסרה: **"אני נכנסתי לחדר והן א"א וק"י הוציאו אותי ולא בדיוק שמעתי מה קרה, אבל שמעתי שהוא צורח ומשתגע ושמעתי אותו אומר 'אם אתן תתלוננו אתן תפגעו מזה' "**

ק"מ הסבירה, כי המתלוננות ניסו להרחיק אותה מהחדר בשל כל ההמולה שהתחוללה באותם רגעים, ברם היא הייתה בפתח החדר, ושמעה את הנאשם אומר הן את הדברים שפירטה במשטרה והן את הדברים שהוסיפה ופרטה בעדותה לפניו כאמור (עמ' 186-188 לפרוטוקול).

88. ק"מ אישרה בעדותה הראשית את חתימתה על גבי שני מכתבים המופנים לפרקליטות, הראשון מיום 29.3.18, והשני מיום 30.4.18 (ת/ו-7/ת/א בהתאמה).

89. ק"מ הסבירה כי במכתב הראשון בזמן ביקשה לבטל את התלונה שהגישה נגד הנאשם כמו גם את צו ההרחקה שהוצאו נגדו, בגין אירוע האלימות שאירע בינה לנאשם בבוקר יום חשיפת המעשים מושא כתב האישום. ק"מ נימקה כי כשעתרה לביטול התלונה על פי המכתב האמור, היא הייתה במצב נפשי רעוע, גילתה רחמים כלפי הנאשם וחסה עליו כאביו של בנם המשותף.

גם בחקירה הנגדית ציינה ק"מ כי הנאשם באותו זמן "שיחק ברגשות" שלה באופן שהביא אותה לבטל את התלונה נגדו, לאחר שנכנעה ללבה הרחום (עמ' 189-190 לפרוטוקול).

90. במכתב השני בזמן, שבו ביקשה ק"מ לחזור בה מבקשתה הקודמת לביטול התלונה נגד הנאשם, נימקה ק"מ כי הבקשה הקודמת, מקורה היה בלחצים שהופעלו עליה. ק"מ העידה לפניו כי אילו הייתה מותירה את בקשתה לביטול התלונה נגד הנאשם על כנה, היא לא הייתה סולחת לעצמה עד יומה האחרון.

(עמ' 167 ש' 13 ואילך, עמ' 168-169 לפרוטוקול).

91. השתלשלות האירועים המתוארת, מוסיפה בנסיבות, לכנות עדותה של ק"מ ויש בה ללמד כי ק"מ לא פעלה להכפיש או להעליל על הנאשם, כשעדותה לחובת הנאשם באה בבחינת אמת כואבת ומצערת, אשר ק"מ התקשתה לעכלה.

92. בבחינת למעלה מן הדרוש לענין הכרעה זו אשלים כי ב"כ הנאשם חקר את ק"מ ארוכות בניסיון להפריך את גרסתה בכל הנוגע להשתלשלות העימות בינה לנאשם ביום החשיפה, לפנות בוקר, והתמקד בניסיון לברר מי עשה מה באותו עימות זוגי על מנת לקבוע כי ק"מ היא זו שניפצה על הרצפה בקבוק זכוכית במהלך העימות כאמור, ולא הנאשם, כפי שהעידה בעדותה הראשית (עמ' 172-176 לפרוטוקול).

מעבר לכך, שנתון זה כלל אינו רלוונטי לשאלות שבמחלוקת כאמור, ואין בו כדי לסייע לנו בהכרעה, הרי גם לגופם של דברים, הוכח כי הודעתה של ק"מ בסוגיה במשטרה לא רק שאינה עומדת בסתירה לעדותה בחקירה הראשית, אלא אף נתמכת בגרסת הנאשם עצמו במשטרה ובעדותו הראשית בה סיפר כי הוא זה שניפץ את הבקבוק על הרצפה (ת/3 ש' 80-81; עמ' 241 ש' 12-14 לפרוטוקול).

עדות ג' - סבתן של המתלוננות;

93. ג', סבתן של המתלוננות, אשר לה חלק דומיננטי במהלך חייהן של המתלוננות, מאז ילדותן ועד היום, לא הייתה עדה לפגיעות המיניות שחוו המתלוננות. גם עדותה התמקדה בעיקר בהשתלשלות האירועים ביום חשיפת המעשים ובפרטים נוספים שנודעו לה, על פי גרסתה, מאחותה א'.
94. יובהר שאין בפירוט גרסת ג' להלן כדי להכשיר עדות בלתי קבילה או לבסס אירועים פליליים עליהם למדה ג' רק מפי השמועה. הצגת הדברים באה אך ללמד על סבירות השתלשלות האירועים ובתמיכה לגרסת המתלוננות בענין.
95. ג' סיפרה בעדותה כי אחותה א' שיתפה אותה כחודשיים מוקדם למועד חשיפת המעשים במתלוננות שבענייננו, כי כאשר בתה ל' ביקרה בילדותה, כשהייתה בת 10 שנים לערך (כשל' כיום כבת 35), בבית הנאשם כדי לשחק עם ס' (הבן המשותף לק"מ ולנאשם), ניסה הנאשם להכניס יד לתחתוניה של ל' וביד האחרת נגע בחזה, והיא נמלטה משם (עמ' 142-145 לפרוטוקול).
96. ג' המשיכה וסיפרה כי לא שיתפה איש במידע הנ"ל על אודות מעשיו הנטענים של הנאשם כלפי ל', עד ליום חשיפת המעשים בענייננו. באותו יום מוקדם לחשיפת המעשים, הגיעה ק"מ לביתה של ל' כשהיא בוכייה ונסערת בשל יחסו של הנאשם כלפיה, בעקבות כך קיבלה ג' החלטה לנסוע יחד עם ק"מ ובת נוספת- ט', לביתם המשותף של ק"מ ושל הנאשם, על מנת להתעמת עם הנאשם על התנהלותו הכוללת.
- ג' סיפרה כי הגיעה לבית, נכנסה לחדר, התעמתה עם הנאשם על מעשיו כלפי ל', והוא מצדו חזר ואמר שבתה ק"מ אשמה בכל ואחר כך ביקש **"סליחה, סליחה, סליחה"**. על פי ג', לאחר שק"מ וט' גם החלו לצעוק על הנאשם ולהתעמת איתו על כך שפגע מינית במתלוננות, הוא אמר: **"ג'... החיים שלי נגמר והוא תפס כוח ורץ למרפסת והוא רצה לקפוץ ואני הלב שלי אני תפסתי אותו, אמרתי לו 'זה לא הולך ככה', אתה צריך עונש. לשבת בכלא"** (עמ' 145-147 לפרוטוקול).
97. עדות ג', לרבות בכל הנוגע לתגובת הנאשם כשעומת עם הפגיעות המיניות שביצע במתלוננות, דומה בעיקרה לגרסת המתלוננות והאם ק"מ. עדותה של ג' הייתה אותנטית וכנה, וראיתי לאמצה כעדות מהימנה שלא נסתרה.
- חוסר הבהירות, מתי בדיוק סיפרה ג' לבתה ק"מ על הטענות לפגיעות מיניות של הנאשם בל' לכאורה, אין בו להעלות או להוריד לענייננו.

עדות חוקרי המשטרה;

98. החוקרת קטי טנוס פירטה בעדותה באשר לפעולות חקירה שביצעה. כן ביקשה היא להתמודד עם טענות שהוטחו כלפיה באשר למחדלי חקירה, כשלסוגיה זו אתייחס בנפרד, ועל כן אמנע מלהרחיב בעניין בשלב זה.

99. החוקרים עאטף באדר ויצחק אורנשטיין העידו על פעולות חקירה שביצעו, כאשר לא מצאתי נקודות דרושות לדיון בנדון.

ניתוח עדויות ההגנה

גרסת הנאשם;

100. הנאשם מסר ארבע הודעות במשטרה (ההודעות הוגשו וסומנו- ת/1, ת/2, ת/3, ת/4) אשר גם תועדו בווידיאו (הדיסקים הוגשו וסומנו ת/1, ת/2א, ת/3א, ת/4א). בהודעותיו הנ"ל הכחיש הנאשם באופן גורף את כלל המעשים המיוחסים לו והמפורטים בכתב האישום.

101. הנאשם פירט בגרסתו במשטרה כי המניע להגשת תלונת שווא נגדו על ידי המתלוננות, נעוץ ביחסיו הרעועים עם ק"מ, בעטיים גמלה בליבן של המתלוננות ההחלטה לנקום בו באמצעות עלילת שווא.

102. גם בעימות שנערך בינו לק"מ, הכחיש הנאשם פגיעה בק"מ או במתלוננות, כשחזר וטען: **"לא עשיתי כלום"**, זאת כתגובה לתיאורים של ק"מ בעימות, באשר ליחסו האלים כלפיה ולאמרתה כי לא ידעה שהוא פגע במתלוננות אם כי תמיד הרגישה **"שמשו לא בסדר"** (דו"ח העימות הוגש וסומן- ת/6).

103. בתרגיל החקירה שנערך בין ק"מ ובינו, הנאשם אומנם לא הודה באופן מפורש במעשים המיוחסים לו בכתב האישום, אולם הוא גם לא הכחיש את המעשים כשבתשובותיו בתרגיל יש אף כדי להפלילו, כפי שיפורט בהרחבה להלן (דיסק ותמליל תרגיל החקירה הוגשו וסומנו ת/5 ו- ת/5א בהתאמה).

104. בעדותו לפנינו דבק הנאשם בהכחשתו הגורפת את המעשים המיוחסים לו, תוך שימוש בביטויים **"לא היה ולא נברא"**, **"לא היו דברים כאלה"**, **"אני לא עשיתי שום דברים כאלה"** (עמ' 246 ש' 23 ואילך, עמ' 247-249 לפרוטוקול).

105. הנאשם חזר בעדותו על ההסבר שמסר במשטרה לפיו האשמות השווא של המתלוננות כלפיו מקורן בעימות שהתרחש בינו לאמן ק"מ, בעטיו רקמו המתלוננות מזימה לנקום בו, על לא עוול בכפו (עמ' 244 ש' 29 ואילך, עמ' 249 לפרוטוקול).

245 לפרוטוקול).

106. הנאשם תיאר בעדותו יחסים קרובים וטובים עם המתלוננות, הן בתקופת ילדותן והן לאחר שבגרו.

בהקשר לתקופת הילדות של המתלוננות תיאר הנאשם חווית משפחה נורמטיבית וחיונית. בנדון סיפר על בילויים משפחתיים אשר כללו ביקורים אצל משפחתה של ק"מ ואצל משפחתו, וכן נופשים משפחתיים מטעם מקום עבודתו. עוד סיפר כי דאג לכל צרכיהן של המתלוננות, הקפיד לחגוג להן ימי הולדת ועוד.

הנאשם הוסיף ופרט כי גם במהלך השירות הצבאי של המתלוננות, מערכת היחסים בינו ובינה הייתה טובה וכללה ביקורים בבסיסים הצבאיים בהם שירתו המתלוננות לרבות דאגה לאוכל לק"י אשר לא אהבה את האוכל שסופק לה בבסיס.

(עמ' 227-231 לפרוטוקול).

הנאשם תיאר יחסי קרבה עם המתלוננות גם בחייהן הבוגרים, לאחר שעזבו את הבית בתום השירות הצבאי. בנדון פרט מפגשים תכופים עם המתלוננות, כולל המשפחה הגרעינית שלהן, אשר כללו ארוחות משפחתיות בערב שבת בבית המשותף לו ולק"מ וכן מפגשים רחבים יותר אשר כללו גם את משפחת בני זוגן של המתלוננות; מפגשים בביתן של המתלוננות כדוגמת מפגש קבוע אצל א"א כל שנה בל"ג בעומר; נופשים משותפים עם א"א ובן זוגה ב---- ועוד.

הנאשם הוסיף ופרט כי גם בתקופה שק"י התגוררה יחד עם בן זוגה וילדיה בבית המשותף לו ולק"מ כאמור, שררו יחסים טובים מאוד ביניהם. בנדון פרט כי הוא סייע לק"י באותה תקופה להוציא רישיון נהיגה ולרכוש רכב. כמו כן נהג לקנות בשר כשר עבור בן זוגה של ק"י אשר הקפיד על שמירת כשרות, אחרת היו נוצרים ויכוחים סביב הנושא.

עוד הדגיש הנאשם כי בתקופה האמורה, לקח מדי פעם את אחת מבנותיה של ק"י אל הגן או ממנו, לאכול גלידה, למכולת, לבקר אצל אחותו ר' ועוד.

(עמ' 234-235, עמ' 239 ש' 1 ואילך לפרוטוקול).

107. הנאשם הופנה בעדותו לגרסת עדות התביעה (המתלוננות, אמן וסבתן) לפיה ביום חשיפת המעשים, וכתגובה ל"איבוד העשתונות" של ק"מ לאחר שנודע לה על מעשיו במתלוננות, התוודה הוא על מעשיו, הסביר את מעשיו במתלוננות בכך שק"מ לא העניקה לו אהבה, הרסה את חייו, וכי ביקש סליחה על מעשיו.

108. הנאשם הכחיש את הגרסה האמורה שעלתה מעדויות התביעה, והעיד בהקשר זה כי הוא איננו זוכר את מכלול ההתרחשויות ביום המדובר של חשיפת המעשים, מאחר שהיה תחת השפעת אלכוהול. מכל מקום, כך על פי גרסתו, ככל שביקש סליחה באותו יום, זו הייתה מופנית לק"מ על יחסו הקשה כלפיה ולא למתלוננות עצמן.

(עמ' 247-248 לפרוטוקול).

109. הגרסה של הנאשם כי איננו זוכר פרטים מיום החשיפה בשל כך ששתה אלכוהול, מעבר לכך שלא הותירה רושם אמין, הרי היא, לכל הפחות, מחלישה את הכחשתו הגורפת לאפשרות כי התוודה על מעשיו בפני בני המשפחה בזמן אמת.

זאת ועוד, הנאשם נחקר במשטרה בליל חשיפת המעשים, כשבחקירתו הנ"ל אין עדות לכך שהיה תחת השפעת אלכוהול, הוא לא טען זאת בפני חוקריו ויש להניח כי אילו הנאשם לא היה פיכח, הדבר היה מתועד ע"י החוקרים.

110. חיזוק לאי מהימנות הנאשם, מצאתי גם בניסיונו להכחיש בעדותו לפנינו דבר קיומו של שיח בחדר בינו ובין סבתן של המתלוננות ביום החשיפה. עדות זו עומדת בסתירה לגרסתו בהודעתו הראשונה במשטרה מליל החשיפה, שם אישר כי סבתן של המתלוננות נכנסה אליו לחדר, וכי הם דיברו ביניהם, על אף ששלל את תוכן השיח ככזה שכלל דיון על המקרה שארע לכאורה עם ל' (עמ' 254 ש' 12-23 לפרוטוקול, ת' 1 ש' 46-61).

111. הנאשם לא סיפק הסבר ענייני לסתירה האמורה, כשבולט בעיקר ניסיונו של הנאשם להרחיק עצמו מהעדויות שפועלות כנגדו, על ידי הכחשה גורפת של כלל עדויות התביעה, על כל המפורט בהן.

112. גם ההסבר הסתמי שסיפק הנאשם (בניסיון ליישב את הסתירה בין גרסתו במשטרה לגרסתו לפנינו) ולפיה הודעתו הראשונה במשטרה עסקה רק בעימות שארע לפנות בוקר בינו לק"מ, ולא במתלוננות או בל' (עמ' 260 לפרוטוקול), אינו מתיישב עם תוכן הודעתו כאמור במשטרה ממנה עולה מפורשות כי הוטחו בו כבר אז האשמות המתלוננות ול' כלפיו. יתרה מזו, הנאשם מצדו שמר בחקירתו הנ"ל על שתיקה וסירב להגיב להאשמות כלפיו, כאשר רק לקראת סוף חקירתו ענה תשובה כללית באומרו **"אני לא עשיתי שום דבר"** (ראו ת' 1 ש' 68 ואילך).

113. גם לאחר שעומת עם המפורט בהודעתו במשטרה כאמור, עמד הנאשם בהכחשתו וחזר והדגיש כי כל שזוכר הוא שק"מ התקשרה וביקשה לבטל את התלונה שהגישה נגדו (עמ' 261 לפרוטוקול), על סלקטיביות הזיכרון העולה מכך.

114. האמור מחזק את המגמתיות שניכרת בגרסתו של הנאשם, ואת חוסר אמינותו.

115. כשנשאל כיצד הוא הרגיש כששמע לראשונה כי המתלוננות מאשימות אותו בפגיעה מינית בהן, השיב הנאשם באופן סתמי ומנותק מההקשר: **"אני לא פגעתי בהן אף פעם... איך המשיכו חיים? מה הן היו קטנות? ק"י היתה עם שני ילדים..."** (עמ' 262 ש' 2-8 לפרוטוקול).

116. מעבר לכך שהנאשם לא השיב באופן ענייני לשאלה לעיל, בתשובתו ניכר ניסיונו לערער את אמינות המתלוננות תוך הפנייה להיות עדותן עדות כבושה, ללא הסבר לשיטתו.

117. נדמה, על פי היגיון החיים, כי הכחשה נחרצת, זועמת או כואבת, הייתה מסתברת ומתבקשת יותר מצד מי שהוא קורבן לעלילת שווא כטענתו.

118. ניסיונו של הנאשם ליישב סתירות שעלו שוב ושוב בגרסאות השונות שמסר, לא צלח;

כך למשל בתרגיל החקירה שנערך בין הנאשם לק"מ אמר לה הנאשם **"אני אבקש סליחה בבית המשפט, אני אלך לטיפול, אני אוהב את כולכם"** (ת/5א).

כשנתבקש במשטרה להסביר את האמרה הנ"ל, השיב הנאשם: **"אני מבקש סליחה על זה שאני אוהב אותם"**. אז נשאל: **"למה סליחה אם לא עשית כלום, הרי מבקשים סליחה ברגע שפוגעים במישהו?"** לכך השיב: **"כי היו לנו חיים א [צ"ל לא] קלים"** (ת/4 ש' 131-135).

לציין כי בחקירה הנגדית טען הנאשם שבתקופת הילדות של המתלוננות, היו להם חיים טובים ומלאים כמשפחה וכי לא חסר להם דבר. כשעומת עם הסבריו הסותרים כאמור במשטרה, ניסה הנאשם להיחלץ מתשובותיו הסותרות וענה: **"היה לנו חיים לא פשוטים שנולד ס' והוא היה חולה והיא [ק"מ] הייתה בבית כל התקופה הזאת, אני עבדתי לבד"**.

בתגובה לכך נשאל: **"למי היו חיים לא פשוטים?"** והשיב: **"לי"**.

אז נשאל: **"... למה אתה צריך לבקש סליחה על החיים הלא פשוטים שהיו לך? ממי אתה צריך לבקש סליחה?"** והוא השיב: **"מק"מ"**.

בתגובה הוטח בפניו: **"אבל אתה לא מדבר בתרגיל על זה שאתה תבקש מק"מ סליחה, זה לא מה שאתה אומר"**. לכך השיב באופן סתמי: **"זה מה שאני אומר"**.

גם לאחר שהופנה לתמליל תרגיל החקירה שם אומרת לו ק"מ: **"תבקש מהם [צ"ל מהן] סליחה תבקש מהם סליחה זה הצאנס היחיד אני יודעת, אני פשוט יודעת מהלב שלי זה הכל"**, ותשובתו לק"מ שם הייתה: **"אני אעשה את זה אני אעשה את זה רק תקשיבי לי אני אעשה את זה אם אתם שלושתכם תבואו לתחנה ותכתבו שאתם מוכנים להציל אותי שאני לא אכנס זהו אני מוכן אני מוכן ללכת לטיפול ללכת לרופא להכל אם אתם רוצים להציל אותי"**, חזר הנאשם על גרסתו נטולת כל היגיון והמנותקת מההקשר של הדברים וטען כי התכוון לכך שראה צורך לבקש סליחה מק"מ על כל העימותים שהיו ביניהם לאורך השנים (עמ' 266 לפרוטוקול).

119. יש לדחות את ניסיונותיו החוזרים ונשנים של הנאשם להיבנות מכך שהחקירה נגדו עסקה גם בתלונתה של ק"מ נגדו, כדרך לחלץ עצמו מהדברים המפלילים שמסר בתרגיל החקירה.

120. על מנת להבהיר את מסקנתי האמורה, יובאו להלן הקטעים הרלוונטיים מתמליל תרגיל החקירה המדברים בעד עצמים;

"ק"מ: ב'... אני רוצה לדעת רק דבר אחד שאתה תגיד לי אין פה אף אחד למה אתה עשית את זה למה עשית את זה אני ימות?"

חשוד: אני לא יודע אני לא יודע אני לא יודע בעצמי אני לא יודע אני לא יודע נו אני לא יודע היו לי חיים קשים היו לי שנים קשות הייתי מתוסכל

...

ק"מ: ל', למה עשית את זה ל'?

חשוד: אני לא יודע אני לא יודע אני נשבע לך אני נשבע במה שתרצי אני לא יודע לא עשיתי את זה בכוונה אני כנראה אדם חולה כנראה כל הזמן רבתי איתך בגלל זה חשבתי שאת בוגדת בי כל הזמן.

...

ק"מ: למה אתה כל הזמן רבת איתי? בגלל שעשית עם הילדים ככה?

חשוד: לא לא לא לא לא בגלל זה אני לא יודע כי אהבתי אותך מאוד אני אוהב אותך מאוד את לא תאמיני את כולכם אני אוהב את ק"י וא"א למרות כל מה שעשו לי ואת הנכדים אני אוהב.

ק"מ: מה אתה עשית להם?

חשוד: אני לא יודע אני לא יודע מה עשיתי

ק"מ: נו איך אתה לא יודע?

חשוד: אני לא יודע מה עשיתי אני כנראה בן אדם חולה כנראה אני בן אדם חולה אני חולה נפש... אני מוכן לרופא אני מוכן להכל אבל אני רוצה להישאר גבר זו הבקשה שלי

ק"מ: מה זאת אומרת להישאר גבר?

חשוד: לא לעקר אותי...

ק"מ: בוכה, ב' את צריך לבקש סליחה מהילדים סליחה אתה חייב

חשוד: יש תנאי אחד שאני אבקש תנאי אחד שאתם מוכנים להציל אותי

...

ק"מ: אז מה עשית?

חשוד: אני לא יודע מה עשיתי לא יודע אני אני הייתי חולה אני לא יודע מה עשיתי אני לא עושה עכשיו בכוונה זה לא קרקס אני אוהב אותכם.

...

חשוד: אתם מוכנים לשחרר אותי

ק"מ: אנחנו מוכנים, אני מוכנה אבל זה לא מספיק שאני מוכנה

חשוד: אז תגידי להם אם הם מוכנים, אני מוכן להכל.

...

ק"מ: תבקש מהם סליחה תבקש מהם סליחה זה הצאנס היחיד זה אני יודעת אני פשוט יודעת מהלב שלי זה הכל.

חשוד: אני אעשה את זה אני אעשה את זה תקשיבי לי אני אעשה את זה אם אתם שלושתכם תבואו לתחנה ותכתבו שאתם מוכנים להציל אותי שאני לא אכנס זהו אני מוכן אני מוכן ללכת לטיפול ללכת לרופא להכל אם אתם רוצים להציל אותי".

121. תשובות הנאשם לק"מ בתרגיל החקירה הנ"ל אינן מותירות מקום לספק כי הוא איננו מכחיש כי פגע במתלוננות ואף מודה בכך, אלא מספק הסברים למעשיו כדוגמת כי הוא חולה נפש, כי לא עשה את מה שעשה בכוונה, כי הוא מוכן ללכת לטיפול ומוכן להיפגש עם המתלוננות ולבקש את סליחתן, והכל בתנאי שהן יבטלו את התלוננות נגדו ובתנאי שהוא יוותר גבר, כלומר, שלא יעבור סירוס וכלשונו לעיל "אני רוצה להישאר גבר... לא לעקר אותי".

122. הציטוטים לעיל מדברים בבירור כי הדיון לא נסב על מריבותיו עם ק"מ ובוודאי לא מתיישרים עם מי אשר לא פגע מינית במתלוננות.

123. אילו הייתה אמת בגרסתו של הנאשם לפנינו לפיה הוא מעולם לא פגע מינית במתלוננות, היה מתבטא הנאשם כלפי ק"מ בתרגיל החקירה, באופן חד משמעי וקשה כי הוא מעולם לא פגע במתלוננות וכי מדובר בעלילה.

הנאשם לא התרעם פעם אחת בפני ק"מ לאורך תרגיל החקירה על האשמות המתלוננות נגדו, לא הביע זעמו על כך שהן מעלילות עליו עלילת שווא כטענתו ולכל הפחות גם לא הכחיש את מעשיו במתלוננות. אמירה בודדת של הנאשם בתרגיל החקירה "לא עשיתי כלום" (כשמיד לאחריה נשאל ע"י ק"מ "אז מה עשית", והוא החל מתרץ מעשיו בכך שהיה חולה ולא היה מודע למעשיו), רחוקה מלהוות משקל נגד למסקנות המתבקשות וכפי שפורטו.

124. ראיתי לדחות את גרסתו המתפתחת של הנאשם בעדותו ואת הסבריו חסרי הבסיס שאינם אלא ניסיון נואש של הנאשם לחלץ עצמו מהדברים המפלילים שמסר בתרגיל החקירה ;

125. כאשר נשאל הנאשם מדוע אמר לק"מ בתרגיל החקירה שהוא חולה נפש, השיב הנאשם בעדותו: "שאני רב עם האישה" (עמ' 271 ש' 1-2 לפרוטוקול).

126. גם כשנתבקש להסביר מדוע התנה בתרגיל החקירה מפגש עם המתלוננות בכך שקודם "יחתמו שהם מוכנים להציל אותי", ונשאל מדוע המתלוננות צריכות להציל אותו, אם לשיטתו השיח בינו לק"מ בתרגיל החקירה עסק במערכת היחסים בינו לבינה, ולא במתלוננות, השיב הנאשם באופן סתמי וחסר בסיס: "לא, לחזור להיות משפחה"

(עמ' 272 ש' 27 ואילך).

127. לשאלת ב"כ המאשימה מדוע סירב לעימות או למפגש כלשהו עם המתלוננות, השיב הנאשם **"רציתי לראות את כולם. אבל בתנאי שאני אראה את הנכדים. שאני התגעגעתי אליהם כל כך... רציתי להיפגש ולדבר"** (עמ' 273 ש' 10 ואילך לפרוטוקול).

128. גרסה מתפתחת זו אינה מתיישבת עם גרסתו של הנאשם במשטרה שם נשאל אם הוא מסכים לעימות עם המתלוננות והוא השיב בשלילה ולשאלה מדוע הוא מסרב לעימות כאמור ענה: **"אין סיבה אני לא רוצה לראות אותן. אחרי מה שאני עשיתי בשביליהן זה תודה רבה"** (ת/3 עמ' 9 ש' 247-250).

129. נוסף כי בתרגיל החקירה הציג הסבר נוסף; בתרגיל הפצירה בו ק"מ כי הוא חייב להיפגש עם המתלוננות, והוא מצדו ניסה להתחמק תוך מתן תשובות כדוגמת **"אני צריך לדבר עם העורך דין... אני לא יכול לעשות את זה ככה, ככה או ככה החיים שלי קבורים אני לא יכול לעשות את זה עכשיו... איתם [עם המתלוננות] קשה לי לדבר..."**. לבסוף התנה בפני ק"מ הסכמתו להיפגש עם המתלוננות ואמר כי יסכים למפגש עמן **"רק בתנאי אחד אם אתם רוצים לעזור לי לחזור למשפחה"** (ת/5א' ש' 125-155).

130. **לסיכום, מעדותו של הנאשם לפנינו לא ניכרו אותות אמת. הנאשם ניסה להכחיש את מעשיו, תוך שהוא מנסה לפגוע באמיתות הגרסאות נגדו באמצעות טיעונים דלים ולא משכנעים.**

131. ניכר היה כי עדות הנאשם הייתה מגמתית, לא אחידה ולא אמינה. התרשמתי מעדות שנועדה לבסס את גרסת "עלילת השווא" גם בנקודות שאינן סבירות ואינן תואמות את הראיות שהוצגו.

132. מכל מקום, ניסיונו להציג לפנינו מצג לפיו המתלוננות העלילו נגדו עלילת שווא שמטרתה לנקום בו על רקע יחסיו הרעועים עם אמן, לא היה משכנע.

133. יפים לענייננו דבריו של בית המשפט העליון בהתייחסו למשמעות דחיית טענת הגנה לעלילת שווא:

"משנדחתה טענת המשיב לעלילת השווא, ולא הוצג כל הסבר אחר לתמונה הראייתית המצטיירת מהראיות שהציגה המערערת בבית המשפט המחוזי, בה אדון בהרחבה להלן - ואשר לפיה המשיב ביצע את המעשים המיוחסים לו - באתי לכלל מסקנה כי אין עוד כל אפשרות אחרת מלבד הרשעת המשיב בדינו" (ע"פ 229/19 מדינת ישראל נ' פלוני (30.12.19)).

134. בענייננו מן הדין לדחות את טענת הנאשם לכך שנרקמה נגדו עלילת שווא ע"י המתלוננות. בהעדר הסבר אחר מצד הנאשם לתמונה הראייתית הנלמדת מהראיות שהציגה התביעה, בראשן עדותן האמינה של המתלוננות, לצד דבריו של הנאשם בתרגיל החקירה אליו התייחסתי בהרחבה לעיל, הרי הכרח לקבוע כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

עדות אחיו של הנאשם;

135. עדויות אחיותיו ואחיו של הנאשם הותירו רושם שלילי. היה ניכר היטב כי האמת לא הייתה נר לרגליהם. האחים שמו להם למטרה להציג בעדותם נקודות עובדתיות לכאורה, לאחר תיאום, אשר יהיה בהן לסייע לנאשם בטענתו כי ניהל חיי משפחה תקינים ולפגום מנגד בגרסת המתלוננות ובעדויות התביעה בכלל לענין הריחוק מהנאשם.

136. **האחות פ'** תיארה בעדותה לפנינו מערכת יחסים טובה מאוד בין הנאשם לרעייתו ק"מ, זאת בניגוד לעדויות ק"מ והמתלוננות ובניגוד לעדות הנאשם עצמו כי מערכת היחסים בין השניים כללה עימותים רבים לאורך השנים על רקע האשמות הנאשם כלפי ק"מ כי היא בוגדת בו (עמ' 286 לפרוטוקול).

137. פ' תיארה גם מערכת יחסים קרובה בין הנאשם למתלוננות לאורך השנים, אשר התבטאה בדאגה של הנאשם למתלוננות, גם בהיבט הכספי, ובתיאור המתלוננות את הנאשם כ"אבא מושלם". בנדון לא ידעה פ' להסביר כיצד התגלגלה שיחתה עם המתלוננות לדיון סביב הנאשם ודירוגו כאב.

אחיה של פ' בעדותו התמוהה תמך בגרסה זו (עמ' 286-287 לפרוטוקול).

138. פ' ואחיה ביקשו לשכנע כי המתלוננות סמכו על הנאשם והפקידו בידי את ילדיהן, זאת בניגוד לעדות המתלוננות לפיה הקפידו להרחיק ילדיהן מהנאשם.

139. פ' סיפרה בעדותה כי זכור לה מקרה שהנאשם הביא את בתה של ק"י לבית אמו כדי שתכיר אותה, כשהבת הייתה כבת 3 שנים (אם כי לא ידעה לומר את שם הילדה). פ' לא זכרה, כשנשאלה אם ק"מ הצטרפה גם היא למפגש ההיכרות המדובר. גרסה זו של פ' מלבד היותה מגמתית, היא אף איננה עולה בקנה אחד עם תיאוריה על יחסים טובים מאוד ששררו בין המתלוננות ומשפחתן למשפחת הנאשם אשר נטען כי כללו מפגשים רבים, לרבות עם אם הנאשם. ברור כי מפגש היכרות בין אמו של הנאשם לבתה של ק"י לראשונה רק בחלוף שלוש שנים מיום שנולדה, אינו מלמד על קשרים הדוקים ותקינים.

140. פ' המשיכה ופירטה בעדותה על מפגשים אקראיים שלה עם הנאשם כשהוא יחד עם בתה של ק"י מטיילים בשכונת הר יונה שבה התגוררו, וכלשונה: **"... הייתי עובדת בשכונה איפה שב' יש ממול הוסטל והייתי עובדת בהוסטל וכשהייתי יוצאת מהעבודה ויושבת בתחנה אז ב' היה בא עם הבת של ק"י מהמכולת עם חלב ולחם ואיתה הוא היה יושב איתי ומחכה לאוטובוס ואז אומר לה 'הנה דודה פ', את רוצה ללכת לבקר אותה ואת סבתה ב'?' ועד שהייתי עולה לאוטובוס היינו מדברים ואחר כך הוא היה הולך".**

141. כשעומתת עם גרסתה במשטרה שם סיפרה על מקרה בודד שבו פגשה את הנאשם עם בתה של ק"י באקראי כשנה מוקדם לחשיפת המעשים, נאלצה לאשר את הדברים ולחזור בה מהגרסה לעיל ממנה עולים תיאורים ליותר ממפגש בודד כאמור.

(עמ' 288-291 לפרוטוקול).

142. גם **האחות י'** תיארה בדומה לפ', יחסי קרבה ואהבה בין הנאשם למתלוננות.

143. י' סיפרה כי הייתה עדה לשיחות טלפון בין הנאשם לק"י בהן ביקשה ק"י מהנאשם לקנות עבורה כל מיני מצרכים. כן הוסיפה כי לא פעם פגשה את הנאשם בדרכו הביתה מקניות והבחינה כי השקיות מכילות טיטולים, אוכל וכו'.

144. י' הציגה בעדותה גרסה לפיה היא פגשה את הנאשם באקראי פעמיים יחד עם בתה של ק", ומאידך תיארה בפועל בעדותה מפגשים רבים העולים על פעמיים (כשהיה אוסף את הנכדה מהגן, כשלקח אותה לאכול גלידה ובבית אחותה הצעירה ר' ועוד).

כשנשאלה בחקירה הנגדית אם הייתה עדה בעצמה למפגשים על אודותיהם סיפרה או שמא היא ניזונה משמועות, השיבה י' **"לא, אני ראיתי בעיניים שלי"**, אז נשאלה: **"את ראית פעמיים"**, והשיבה בחיוב. אז הוטח בפניה כי גרסתה לפיה פגשה את הנאשם עם בתה של ק"י פעמיים כאמור, סותרת את הפירוט שמסרה לעיל בנוגע למקומות שונים, יותר משניים, שבהם פגשה לטענתה את הנאשם עם בתה של ק". משלא הצליחה ליישב את הסתירה בגרסתה, חזרה בה י' מגרסתה כי ראתה במו עיניה את הנאשם עם בתה של ק"י בכל המפגשים שתיארה לעיל. כך למשל אישרה כי לא ראתה את הנאשם אוסף את בתה של ק"י מהגן אלא שמעה על כך מאחרים. עוד אישרה כי לא הייתה עדה לכך שהנאשם שימש שמרטף לבתה של ק", אלא שמעה על כך מאחותה ר' (עמ' 298 לפרוטוקול).

145. י' הוסיפה ופירטה בעדותה כי כאשר המתלוננת א"א ילדה את בנה הבכור, הנאשם נסע עמה לקנות את כל הצידוד עבור התינוק ושילם עבור הרכישה (עמ' 296-297 לפרוטוקול).

לגרסה עובדתית זו אין תמיכה בעדויות התביעה או ההגנה שנשמעו לפנינו, אף לא בעדות הנאשם עצמו, ועל כן ובהתעלם מכך שאינה רלוונטית לענייננו, היא גם חסרת משקל.

146. **האח י'** העיד באופן מגמתי מאוד, וגם בעדות זו לא ראיתי לתת אמון.

כך למשל, כשנשאל בראשית עדותו **"מה אתה יכול לספר על מערכת היחסים שהיתה בין אחיך"**, השיב י' עוד טרם שהושלמה השאלה **"תמיד היתה טובה"**.

גם לאחר שהושלמה השאלה וי' נתבקש להעיד על מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננות, השיב באופן דומה לתשובה המוקדמת שנתן וענה כי מערכת היחסים ביניהם הייתה **"מעולה תמיד"** (עמ' 300 לפרוטוקול).

כמו כן, ראה י' לציין מיוזמתו בעדותו, הגם שלא נשאל על כך, כי הנאשם הגיע יחד עם בתה של ק"י לבדה לביקור בבית אמו (עמ' 301 לפרוטוקול).

147. **האחות ר'**, הייתה עוינת ותוקפנית מעת שעלתה על דוכן העדים. גרסתה של ר', הייתה גם היא מכוונת

ומגמתית ועסקה באותן נקודות בהן נגעו אחיה (מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננות ובין המתלוננות למשפחת הנאשם והשארית בתה של ק"י לבדה עם הנאשם).

148. אוסיף עוד כי עדותה של ר' התמקדה בעיקר בניסיונות להצביע על אינדיקציות המפריכות את האשמות המתלוננות כלפי הנאשם, כשלגרסתה בנדון אתיחס בהרחבה להלן בפרק העוסק בכך.

149. מהמקובץ אני רואה לדחות את מכלול גרסת האחים של הנאשם על כל חלקיה, כגרסה מגמתית ולא אמינה.

מבלי לפגוע באמור יובהר כי הנקודות העובדתיות שביקשו האחים לבסס, אינן נוגעות לליבת ההכרעה, ואף אילו היו נקודות אלו מוכחות, לא היה בכך כדי לפגוע במסקנות הכרעת דין זו, לרבות כפי שיפורט.

אדרש בהשלמה להלן לסוגיות נוספות הדורשות העמקה;

מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננות

150. ההגנה ביקשה להציג במהלך הליך שמיעת הראיות תמונה לפיה מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננות לאורך השנים, הן בילדותן והן כשבגרו, הייתה מערכת יחסים הרמונית וחיובית. לשיטת ההגנה, אופי וטיב היחסים בין הצדדים, מכרסמים בגרסת המתלוננות לפגיעות מיניות ומחזקים את גרסת הנאשם, לפיה המתלוננות רקמו נגדו עלילת שווא כנקמה על יחסו השלילי כלפי אמן.

151. אקדים כי אף אם היה מוכח לפנינו קיומה של מערכת יחסים אוטופית לכאורה בין הנאשם למתלוננות, אם כשהיו ילדות ואם לאחר שבגרו, לא היה בכך כדי לפגוע או לסתור את גרסת המתלוננות בנוגע לפגיעות המיניות שחוו מצד הנאשם בתקופה הרלוונטית.

152. תיאור הנאשם בעדותו את מערכת היחסים בינו ובין המתלוננות בתקופת ילדותן כמערכת יחסים מלאה וטובה אשר כללה ביקורים משפחתיים רבים אצל הוריה וסביה של אם המתלוננות, אצל הוריו, אחיותיו, בני דודיו ועוד, כמו גם עדות אחיו של הנאשם כי המתלוננות נחזו כאוהבות את הנאשם, כינו אותו "אבא" או "אבוש", חיבקו ונישקו אותו, גם אם לא נסתר, אין בו כדי לסייע להכרעה במחלוקת שבענייננו (עדות הנאשם - עמ' 228-231 לפרוטוקול; עדות אחיו - עמ' 286-287, עמ' 295, עמ' 300 לפרוטוקול).

153. המתלוננות עצמן אישרו כי הן נהגו לאורך שנים לכנות את הנאשם "אבא", כך ציפו מהן וכך היה טבעי, כאשר גם סביבתן הקרובה כולה, לרבות אמן, נהגה לומר להן כי הנאשם איש טוב אשר דואג להן ולרווחתן וכי עליהן לקרוא לו "אבא" (עמ' 11 ש' 12-26 לפרוטוקול).

154. המתלוננות חזרו והדגישו בעדותן לפנינו כי נאלצו משך שנים ארוכות מאוד ועד לחשיפת המעשים סוף סוף "לשחק את המשחק" ולשדר כלפי כולי עלמא מערכת יחסים תקינה עם הנאשם;

כך למשל אישרה המתלוננת א"א כי הנאשם ליווה אותה לחופה ביום חתונתה וכן שימש סנדק לבנה בטקס הברית. את התנהלותה זו ביחס לנאשם, הסבירה כחלק מהצורך שלה להציג לכל מערכת יחסים נורמטיבית וטובה עם הנאשם, כמו גם על מנת לא לפגוע באמה (עמ' 77 ש' 3-17 לפרוטוקול).

גם המתלוננת ק"י אישרה בעדותה כי הנאשם, כאב המשפחה, ליווה אותה לחופה ביום חתונתה, כחלק מאותה "הצגה" שנאלצה להציג, כדי לא לעורר חשד (עמ' 113 ש' 22 ואילך לפרוטוקול).

ק"י גם אישרה כי חזרה לגור בבית הנאשם ואמה, לאחר שנישאה ובעקבות מצוקה כלכלית אליה נקלעה.

155. המתלוננות לא הכחישו קיומם של יחסים טובים עם משפחת הנאשם ואף אישרו מפגשים באירועים משפחתיים, אם כאלה שהן ערכו ואם כאלה שנערכו על ידי משפחת הנאשם.

156. בהקשר לאמור הוסיפה וציינה א"א בעדותה כי אילו הייתה בוחרת שלא להזמין את משפחת הנאשם לאירוע שהיא עורכת, אמה הייתה "משלמת את המחיר" היות והנאשם היה מתעלל בה על כך שמשפחתו לא הוזמנה, כשגם מטעם זה פעלה כפי המצופה ממנה משך שנים ארוכות (עמ' 37 ש' 3-13 לפרוטוקול).

157. ניסיון החיים מלמד כי אין זה חריג שבין פוגע לקורבן, ובפרט כשהם בני משפחה אחת, תתנהל מערכת יחסים אחת לכאורה תקינה, ולצידה מערכת יחסים אחרת- פוגענית ומכאיבה, כפי בענייננו.

158. כפי שנפסק לא לאחת, אין "מתווה" להתנהלותם של נפגעי עבירות מין, בפרט בתוך המשפחה, לרבות חשיפה מאוחרת לאחר שנים, היעדרותם של סימנים חיצוניים לפגיעה במהלך השנים ואף גילויי חיבה כלפי הפוגע הם בגדר תופעה קיימת (ראו ע"פ 8271/14 גואל רצון נ' מדינת ישראל, פסקאות ע"ב, ע"ג; ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקאות 12-14; ע"פ 599/02 פרי נ' מדינת ישראל, פסקה 6).

159. אשר על כן, ההערכות השונות באשר לטיב מערכת היחסים הכללית בין הנאשם למתלוננות, אין בהן כדי להועיל והן חסרות משקל ממשי לענייננו.

160. כאן המקום להוסיף וכפי שאתייחס בהרחבה בהמשך, כי הוכח לפניי שהמתלוננות, בדגש לק"י, שחייתה עם משפחתה בבית הנאשם, הקפידו להרחיק את ילדיהן הרכים מהנאשם בשל חשש לפגיעה בהם. התנהלות זו מהווה חיזוק לגרסת המתלוננות באשר לפגיעה המינית בהן.

כבישת עדות המתלוננות וה"טריגר" שהביא לחשיפת המעשים

161. המתלוננות מסרו הסבר אמיתי, ראוי, כן והגיוני לסיבות בעטין כבשו את הפגיעות המיניות בהן משך שנים כה ארוכות, מבלי לספר עליהן;

162. המתלוננת א"א פירטה בעדותה את הטעמים לכך שנצרה בלבה, משך שנים כה ארוכות, את סוד מעשיו של הנאשם כלפיה, כשהטעם הראשון והמרכזי לכך בעיקר בתקופת ילדותה, מקורו בחששה מהנאשם בשל איומיו כלפיה ובהמשך לכך כשבגרה מעט, נוספה לפחד תחושה של בושה וחשש לפגיעה העלולה להיגרם לאמה מהגילוי.

להלן תיאורה בנדון:

"... קודם כל האיום התחיל מזה שהוא היה אומר לי 'אוי ואבוי אם תספרי'. עכשיו, דמות סמכותית בבית שאומרת לילד 5 חצי, 6 'אוי ואבוי אם תספרי. אסור לספר, אוי ואבוי ותספרי'... זאת אומרת שיקרה פה משהו לא טוב. פחדתי. אחר כך כשכנראה הוא גם הבין שגם הגיל, גדלים וההבנה משתנה אז הוא היה אומר לי 'אם תגידי אני ארצח את אמא', 'אם תגידי אני אפגע בך'... פחדתי מהמבט שלו. פחדתי. זה מה שהלחיץ אותי. בהתחלה זה היה מהלא נודע, אחר כך הבנתי ממה, מרצח, מפגיעה. פחדתי. כשגדלתי יותר, אחר כך התביישתי... אחר כך בא גם עוד פעם פחד. הכל התערבב פחד עם בושה"

ובהמשך;

"... אני הייתי בטוחה שאני הולכת למות עם הקבר הזה או שעד השבעה שלו שאמא שלי פשוט לא תבכה. לא יכולתי לספר את זה כי התביישתי, פחדתי, אמרתי 'איך אמא תקבל את זה? 'אף פעם לא קיבלתי גיבוי מאה אחוז מאמא בכלל ולבוא ולדבר' "

(עמ' 15 ש' 17 ואילך, עמ' 17 לפרוטוקול).

163. גם המתלוננת ק"י סיפקה הסברים בעדותה לכך ששמרה בסוד משך שנים כה רבות את הפגיעות המיניות שחוותה בילדותה, כשהסיבות לשמירת הסוד לשיטתה השתנו לאורך השנים בהתאם למידת יכולת ההבנה שלה:

"... יש גיל שבכלל לא הבנתי שמהו לא בסדר. כשהבנתי שמהו לא בסדר, אז הפחד, א', אותי חינכו להקשיב לאמא ובא (צ"ל אבא)... ואם אבא אמר שאסור לדבר על זה אז אסור לדבר על זה. אז הפחד הזה שאני ואבוי מה יקרה, ואחרי זה הגעתי לגיל שאמרתי, אלוהים אם אני אדבר על זה, וחס וחלילה מישהו בבית ספר ישמע, בושה, שאני ואבוי שידעו שלי זה קרה וידברו על זה... ילדה שחיה בגיהנום כזה מתמודדת עם הרבה חרדות, פחדים, בושה. הבושה חונקת, פשוט חונקת שאני ואבוי אם מישהו ידע שלי זה קרה... פחדתי. פחדתי ממנו, פחדתי שידעו, פחדתי מהסביבה, פחדתי מהכל. פחדתי מעצמי, בעצמי אני, אני, על עצמי לא סמכתי. אני הגעתי למצב שאני מפחדת מהצל של עצמי. פשוט חיה בחרדות יום יומית" (עמ' 95 ש' 5-19 לפרוטוקול).

164. ק"י המשיכה ופירטה כי גם לאחר שבגרה, נמנעה מלחשוף את מעשיו של הנאשם, בשל ההשלכות של חשיפה כאמור על אמה ואמונתה כי אמה תקרוס כליל אם תגלה על אודות מעשיו הנלוזים של הנאשם. עוד הדגישה כי ממילא לא היה לה האומץ לספר לאמה על המעשים (עמ' 91, עמ' 95, עמ' 100 ש' 33, עמ' 101 ש' 1-8 לפרוטוקול).

165. ק"י ציינה עוד בעדותה שסיכמה עם אחותה, כי האפשרות שאי פעם הן יחשפו את מעשיו של הנאשם, תקרה אך במקרה שהנאשם ילך לעולמו לפני אמן, אז הן יחשפו בפניה את מעשיו כדי שהיא לא תתאבל עליו או תצטער על לכתו (עמ' 101 ש' 16-19 לפרוטוקול).

166. גרסה דומה באשר לאפשרות, אם בכלל של חשיפת הפגיעות המיניות, נמסרה גם ע"י א"א בעדותה כאמור.

167. הסברים כנים ומסתברים אלו המשקפים את הקושי לחשוף את המעשים לאורך השנים, את הפחד והחשש מהלא נודע, את תחושת הבושה שדבקה במתלוננות אם תחשופנה את המעשים, את הקושי לספר לאמן על מעשי הנאשם לאור דמותו הדומיננטית והסמכותית של הנאשם בתא המשפחתי והאמון המלא שנתנה בו אמן, גם כשסיפק הסברים הזויים להימצאותו בחדר המתלוננות בשעות הלילה, כפי שפורט, את החשש כי אמן לא תוכל להתמודד עם הידיעה אם תגלה על מעשי הנאשם ועוד.

מורכבות חווייתית שכזו, מסבירה היטב את כבישת הפגיעות ושמירת ה"סוד".

עמד על כך בית המשפט העליון באומרו:

"אין לזקוף את כבישת העדות לחובתה של המתלוננת. כידוע, כבישת עדות קורבן עבירת מין הינה תופעה מוכרת ושכיחה, אותה ניתן להבין בהתחשב בקשיים הרבים הצפויים למתלוננת בעבירות מין כשהיא יוצאת ל"מסע" הכרוך בהליך הפלילי, בחשש מפני היחשפות ציבורית, בתחושת עלבון וקלון ובטעמים כיוצא באלה. לפיכך, נקבע כי מקום שקיים הסבר סביר ומשכנע לכבישת העדות, אין בעצם השתהותה של מתלוננת כדי לפגום באמינות גרסתה (ראו למשל: ע"פ 795/85 עמר נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(4) 294 (1985); ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 625 (2004)). הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר הקורבן לעבירת המין הינו קטין או כאשר מבצע העבירה הוא בן משפחה של הקורבן (ראו: ע"פ 3948/03 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 13.11.06)).". (ע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד סה(2) 519, 482 (2012)).

168. המתלוננות פירטו והסבירו בעדותן את הרקע שהביא סופו של יום לחשיפת הפגיעות המיניות של הנאשם כלפיהן ולהגשת התלונה נגדו במשטרה;

169. ק"י אשר התגוררה באותה תקופה יחד עם משפחתה הגרעינית כאמור בבית המשותף לאמה ולנאשם, סיפרה בעדותה כי ביום החשיפה, לפנות בוקר, שמעה מחדרה צעקות בין הנאשם לאמה, דבר שלא היה זר לה כשהיא תמיד נמנעה מלהתערב אלא שבאותו אירוע שמעה קול ניפוץ של זכוכית ורצה מיד לסלון, שם ראתה את הנאשם ואמה נאבקים אחד בשנייה, ובקבוק של משקה אלכוהולי מנופץ על הרצפה. היא הורתה לנאשם כי ילך לעבודה ולאמה להיכנס לחדרה, והחלה לנקות את שברי הזכוכית, אז הבחינה בטיפות דם ושאלה את אמה "מה זה הדם הזה" ואמה ענתה לה: "אל תתערבי... זה שלי, זה שום דבר". זמן קצר לאחר מכן, אמה יצאה מהחדר, החלה לבכות כי אינה

מסוגלת לשאת עוד את חייה עם הנאשם וכי היא רוצה להתגרש ממנו. ק"י המשיכה וסיפרה כי סמוך לאחר מכן, הן נפרדו לדרכן, כל אחת למקום עבודתה. על פי ק"י, כשהגיעה לעבודה, היא התקשרה לאחותה א"א ושיתפה אותה במה שקרה. א"א סיכמה איתה כי היא תגיע אחר הצהריים לבית אמה כדי לדבר עם הנאשם (עמ' 101 ש' 26 ואילך, עמ' 102 ש' 1 ואילך לפרוטוקול).

170. ק"י המשיכה ותיארה את ההשתלשלות אה"צ, עם שובה מהעבודה. ק"י סיפרה כי הגיעה ראשונה לבית אמה, אחריה הגיעו אמה, סבתה, דודתה ואחותה א"א. א"א נכנסה ראשונה לחדר שבו שהה הנאשם והחלה לדבר איתו, הוא היה שיכור, החלו צעקות, נעשו ניסיונות להרגיע אותו, גם על ידה, כשבשלב מסוים סבתה נכנסה לחדר והטיחה בפניו כי היא יודעת עליו דבר מה שאם תספר אותו הוא יכלא. סבתה לא רצתה לשתף אותה במה מדובר וביקשה ממנה לצאת מהחדר.

171. בשלב זה, על פי תיאורה של ק"י, היא ישבה עם א"א ועם אמה במטבח והן הפצירו באם להסביר להן את איומי סבתן כלפי הנאשם. האם אשר "נשברה", סיפרה להן על קיומה של שמועה לפיה הנאשם ניסה לאנוס את ל', בת דודתה של האם, כשהייתה ילדה.

172. ק"י הדגישה כי בנקודת זמן זו גמלה בלבן ההחלטה לשתף את אמן במעשיו של הנאשם כלפיהן, תוך שהסבירה את העיתוי לחשיפה כך:

"אני חשבתי שזה קורה רק לי, לי ולא"א ברגע שגיליתי שזה קרה לעוד ילדה, והיא כן העזה לבוא ולדבר על זה היא העזה לבוא ולספר את מה שקרה ואתם לא האמנתם לה, הטלתם ספק, כן נכון, לא נכון, לא יודעת, אמא שלי אמרה 'אני לא ידעתי אם זה נכון, אני לא ידעתי אם להאמין או לא להאמין', זה שבר אותי... פה אמרתי, אין אני חייבת להגיד להם שאני יודעת שזה נכון כי גם לי זה קרה, גם לי הוא עשה את זה" (עמ' 103 ש' 7 ואילך, עמ' 104 ש' 1-4, עמ' 104 ש' 5-15).

173. ק"י המשיכה ופירטה כי לאחר חשיפת מעלליו של הנאשם בפני אמה, החל עימות בין האם לנאשם, כשהנאשם מצדו האשים את אמה במעשיו כלפיהן תוך שאמר לה **"זה בגללך כי הרסת לי את החיים"**.

ק"י הוסיפה וציינה כי במקביל להאשמת האם במעשיו, טען הנאשם בפניה, ובנוכחות כולן, כי הוא התנצל זה מכבר בפני המתלוננות, הגם שבפועל מעולם לא התנצל בפניהן.

(עמ' 116 ש' 15 ואילך, עמ' 117 ש' 1-24).

174. ב"כ הנאשם ביקש בחקירה הנגדית להצביע על סתירות בגרסתה של ק"י בכל הנוגע להשתלשלות אירוע החשיפה ול"טריגר" שהביא סופו של יום לחשיפת המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום;

175. ב"כ הנאשם הטיח בק"י כי גרסתה בעדותה לפיה ה"טריגר" שהביא אותה לחשוף את מעשיו של הנאשם בפני אמה, היה גילוי "סיפורה של ל'", סותרת את גרסתה במשטרה שם מסרה **"החלטנו אני ואחותי לספר לאמא כי**

הנאשם ב' הגזים ממש והתחיל להאשים את אמא שלי בכל מיני דברים הזויים".

המתלוננת ביקשה ליישב את הדברים הנ"ל והסבירה: "הכל התפוצץ. אבל זה לא הסיבה שבגללה דיברתי וסיפרתי מה שסיפרתי. א"א לצורך העניין בכלל לא הייתה בשלב הזה של הקללות..."

(עמ' 120 ש' 6-11 לפרוטוקול).

176. כאמור, ב"כ הנאשם בחר שלא להגיש את הודעות המתלוננת במשטרה, כאשר ציטוט חלקי מגרסתה של המתלוננת במשטרה לא בהכרח משקף תמונה כוללת של גרסתה במשטרה. מכל מקום, הסברה של המתלוננת בעדותה כי ביום חשיפת מעשי הנאשם "הכל התפוצץ" (כשארין חולק כי בנות המשפחה- הסבתא, הדודה, האם ק"מ והמתלוננת א"א הגיעו לבית באותו יום, בעקבות העימות האלים שהתרחש בין הנאשם לק"מ בשעות הבוקר המוקדמות של אותו יום), מלמד על הסברים ו"טריגרים" השלובים זה בזה, וודאי אינו פוגם "בגרעין הקשה" של הדברים.

מכל מקום, חוסר האחידות לכאורה עליו ביקש להצביע ב"כ הנאשם אינו בבחינת סתירה ממשית.

177. ב"כ הנאשם הפנה גם לכך שק"י מסרה בגרסתה במשטרה כי סבתה ביקשה ממנה לצאת מהחדר הואיל והיא רוצה לשוחח עם הנאשם ביחידות כי **"יש לה סוד עם ב' "**. לעומת זאת, בעדותה סיפרה כי סבתה אמרה לנאשם בחדר בנוכחותה כי אם היא תספר את מה שהיא יודעת עליו, הוא ייכנס לכלא (עמ' 122 לפרוטוקול).

178. לא ראיתי בהתנסחות השונה לעיל משום סתירה ודאי לא כזו שיש בה כדי לפגום, ולו במקצת, באמינות ובאמיתות עדות המתלוננת ק"י. גרסתה של ק"י הייתה עקבית בכל הנוגע להשתלשלות ביום חשיפת האירוע, כשארין בהשמטת אמירה של הסבתא (כי הנאשם ייכנס לכלא אם תחשוף את סודו), כדי לפגום בעדותה לפנינו, כשעל צד העיקר לפחות, הגרסה שנמסרה תואמת את הודעתה במשטרה בעניין.

179. גרסתה של א"א בנוגע לרקע ול"טריגר" שהביאו לחשיפת המעשים, הייתה דומה בעיקרה לגרסתה של ק"י כאמור, ועל כן אמנע מפירוט מלא מעדותה בעניין, אלא רק ככל שיש בה כדי להשלים.

180. א"א סיפרה בעדותה כי בהמשך לעדכון הטלפוני שקיבלה מאחותה ק"י על העימות בין אמה לנאשם לפנות בוקר כפי שפורט, היא התקשרה לאמה לברר מה קרה ואמה החלה לבכות ואמרה כי אינה יכולה להכיל עוד את יחסו השלילי של הנאשם כלפיה, כי היא חוששת לחזור הביתה וביקשה מא"א להתלוות אליה.

181. א"א סיפרה בעדותה כי כשהגיעה לביתם של אמה ושל הנאשם, היא נכנסה לבדה לחדר ומצא שם את הנאשם בגילופין, התעמתה איתו על יחסו השלילי כלפי אמה והוא בתגובה החל להשמיע גידופים נגד אמה ואמר **"שהיא שרמוטה, והיא זונה, והיא מזדיינת עם ערבים..."**. לטענת המתלוננת, בשלב זה היא כעסה מאוד, ובתגובה איימה על הנאשם, בפעם הראשונה בחייה הבוגרים, כי תספר על מעשיו, אם לא יחדל מהשמעת גידופים נגד אמה כאמור. הנאשם כהרגלו, חיך ואמר לה **"מי יאמין לך?"**. על פי המתלוננת, משראה הנאשם, כי המתלוננת מגיבה לאמירותיו בשונה מבעבר, קרי, אינה מגיבה עוד בפחד ובחשש, הוא קם מהמיטה לקראתה והיא הדפה אותו לאחור, הפצירה בו

להירגע, לשוב למיטה ולא לנסות להרים עליה יד. הנאשם בתגובה, כך על פי המתלוננת, החל לצעוק לעברה "תצאי מפה, תעופי מפה", והיא יצאה משם.

182. את ההשתלשלות שלאחר החשיפה תיארה א"א כסוערת מאוד וסיפרה, כי אמה החלה להשתולל ולצרוח ונדמה היה שחרב עליה עולמה; כי דודתה ט' הזדעזעה גם כן מהדברים ורצתה להכות בנאשם ובני הבית עצרו בעדה; כי כולם הטיחו בנאשם כיצד העז לפגוע במתלוננת והוא הישיר מבט אל אמה ואמר: "את אשמה, את לא נתת לי אהבה. בגלל זה עשיתי את זה" (עמ' 18-23 לפרוטוקול).

183. ניסיונות ב"כ הנאשם להצביע על סתירות בגרסת א"א בכל הנוגע להשתלשלות שהביאה לחשיפת מעשיו של הנאשם, לא צלחו;

184. ב"כ הנאשם ביקש לסתור את גרסתה של א"א לפיה היא התלוותה לאמה ביום המדובר לבקשתה של האם בשיחה הטלפונית ביניהן כאמור, תוך שהטיח בפניה כי במסגרת הודעתה במשטרה היא סיפרה כי אמה ביקשה ממנה באותה שיחת טלפון לא להתערב בעניין.

185. א"א אישרה כי אכן אמה לא רצתה לפרט בפניה את תוכן העימות בינה לנאשם וכיצד נפצעה ברגלה, ובהיבט זה ביקשה מהמתלוננת לא להתערב, ברם האמור אינו סותר את עדותה לפיה האם ביקשה ממנה להתלוות אליה הביתה באותו יום משום שחששה מהנאשם. ב"כ הנאשם שאל את א"א מדוע, אם כן, השמיטה פרט זה מהודעתה במשטרה, והיא השיבה בכנות: "כי אני באתי למשטרה, לא בשביל לספר מה קרה לאמא שלי... באתי בשביל לספר מה קרה לי... אז אם שכחתי פרט כזה זה כי הייתי בסערת רשות (צ"ל רגשות)".
(עמ' 40-42 לפרוטוקול).

186. מעבר לאמור, לגרסתה של א"א בנדון נמצא חיזוק בעדות האם לפנינו. בחקירתה הנגדית, לא שללה האם כי ביקשה מהמתלוננת לא להתערב בינה לנאשם, כשבנדון ציינה כי, כדרך כלל, היא אינה מערבת את ילדיה בעימותיה עם הנאשם. לצד זאת, אישרה האם כי לא רצתה לחזור לבדה הביתה ביום המדובר, כי שוחחה עם א"א בטלפון, כשלמיטב זיכרונה א"א הסיעה אותה לבית ונכנסה עמה פנימה (עמ' 176 ש' 27 ואילך, עמ' 177-178 לפרוטוקול).

187. ב"כ הנאשם המשיך לתור אחר סתירות בגרסתה של א"א, והפנה בנדון להודעתה במשטרה שם מסרה כי ביום חשיפת המעשים, כאשר היא הגיעה עם אמה הביתה, היא נכנסה לחדר והתעמתה עם הנאשם על יחסו כלפי אמה ואיימה עליו כי אם ימשיך באליומות מילולית ופיזית כלפי אמה היא תפנה למשטרה. לשיטת ב"כ הנאשם גרסה זו של המתלוננת עומדת בסתירה לגרסתה בחקירה הראשית בה מסרה כי איימה על הנאשם בחדר שאם ימשיך בהתנהגותו כאמור, היא "תספר הכל", כשכיוונה לפגיעות המיניות באחותה ובה.

המתלוננת לא שללה התנסחות שונה בעניין במשטרה תוך שהבהירה כי היא לא הגיעה לבית אמה ביום החשיפה במטרה לחשוף את מעשי הנאשם, אלא כדי להתעמת עמו על יחסו כלפי אמה כאמור (עמ' 52 ש' 25 ואילך, עמ' 53 ש' 1-4 לפרוטוקול).

188. לטעמי, הגרסאות האמורות אינן שונות למעט שינויי נוסח מסתברים, לרבות לאור חלוף הזמן מאז מסרה המתלוננת גרסתה במשטרה. מכל מקום, אי דיוק, ככל שקיים, בין הגרסאות בעניין הוא זניח ואינו נוגע לליבת המעשים המיוחסים לנאשם, ועל כן הוא חסר משקל בענייננו.
189. לשאלת ב"כ הנאשם אם היא שמעה את השיחה בין סבתה לנאשם בחדר, השיבה א"א בשלילה, כשלטענתה שמעה את המילה "כלא", בהקשר לנאשם, ובשל כך ביקשה מאמה הסברים (עמ' 53 ש' 5-22 לפרוטוקול).
- ב"כ הנאשם ביקש להצביע על סתירה לכאורה בין תשובתה הנ"ל של א"א לגרסתה בחקירה הראשית, שם העידה: "...**סבתא שלי אומרת, היא אומרת לו ברוסית ואני שומעת את זה ' אתה יודע שאם אני אספר משהו אתה נכנס לכלא'. הייתי בשוק. ואז אמרתי לאמא שלי 'מה, מה צריך לדעת שהוא יכנס לכלא?'**" (עמ' 21 ש' 13-15 לפרוטוקול).
190. בניגוד להנחות ב"כ הנאשם, המתלוננת לא העידה בשום שלב בחקירה הראשית כי שמעה את מלוא השיח בחדר בין סבתה לנאשם, וניסיון ב"כ הנאשם להיבנות מהתנסחות כזו או אחרת בחקירה הראשית, אין לו מקום.
191. ב"כ הנאשם המשיך וטען כלפי המתלוננת כי בהודעתה במשטרה אין זכר לגרסתה בעדות הראשית לפיה כאשר אמה ובני משפחה נוספים הטיחו בנאשם את מעשיו במתלוננות, הוא אמר כי עשה את המעשים משום שאמן "לא נתנה לו אהבה".
192. נוכחתי כי הדברים כפי שהוצגו בפני המתלוננת היו מטעים שעה שהמתלוננת מסרה גרסה זהה בנדון במשטרה (גם אם לא בהודעה הראשונה אליה הפנה ב"כ הנאשם). בנדון ציטטה לפנינו ב"כ המאשימה מהודעת המתלוננת במשטרה מיום 18.2.18 שם מסרה: **"הכל פשוט השתגע, ואמא התחילה להגיד לב' מולי, ומול סבתא וק"י למה הוא נגע בילדות שלו? הוא אפילו לא הכחיש, הוא אמר שהוא עשה את זה בגלל שאמא לא נתנה לו אהבה"** (עמ' 55-57 לפרוטוקול).
193. הסברי המתלוננות כמפורט באשר לעיתוי חשיפת הפגיעות המיניות בהן, הם קוהרנטיים, סדורים ומתיישבים עם השכל הישר ועם הגיונם של דברים.
- חשיפת המעשים סמוך לאחר פרוץ העימות בין הנאשם לק"מ שהתרחש כאמור ביום החשיפה לפנות בוקר, אין בו כשלעצמו כדי להצביע על מניע של המתלוננות להעליל על הנאשם עלילה שקרית. כפי שנלמד מהעדויות והראיות שהוצגו בענייננו, לרבות מדברי הנאשם בתרגיל החקירה שנערך בינו לק"מ כאמור, מערכת היחסים בין ק"מ לנאשם ידעה קשיים וכללה עימותים רבים לאורך שנים. עיתוי החשיפה סמוך לאחר מריבה, אינו בעל משקל כלשהו לחובת המתלוננות בנסיבות, ובפרט שעה שבענייננו הוצגו הסברים ברורים לעיתוי החשיפה ול"טריגר" המפורש, לרבות על רקע סיפור הפגיעה בל", שהביא את המתלוננות לחשוף את מעשי הנאשם כלפיהן, כפי שפורט.

יפים בהקשר זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 5203/15 פלוני נ' מדינת ישראל (23.6.16):

"עיקר הגנתו של המערער לפנינו מבוססת על סוגיית כבישת עדותה של

עמוד 38

**המתלוננת במשך תקופה ארוכה וחשיפתה בסמוך לפרוץ הסכסוך בין בני הזוג
בעניין המשמורת על בנם המשותף....**

**אקדים ואומר כי לא ראיתי כי כבישת התלונה יכולה לסייע למערער בנסיבות
המקרה. כידוע, כבישת עדות על ידי נפגע עבירות מין היא תופעה שכיחה ומוכרת
(ע"פ 6643/05 הנזכר לעיל, פסקה 35; ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל,
פ"ד נח(6) 625, 637-638 (2004)), וכבר נפסק כי במקום שבו לכבישת
העדות קיים הסבר מניח את הדעת אין בכך כדי לפגוע במהימנותה של העדות
(עניין קצב, פסקה 128)."**

אינדיקציות נטענות לכרסום בגרסאות המתלוננות

194. ראיתי לדחות את ניסיון ב"כ הנאשם להציג אינדיקציות לכאוריות לכך שהמתלוננות לא חששו מעולם מהנאשם, היו ביחסים טובים איתו ואף אפשרו לו גישה חופשית לילדיהן, ובפרט לבנותיה של המתלוננות ק"י, זאת בניסיון לפגוע בגרסתן באשר לפגיעות מיניות של הנאשם בהן בילדותן.

195. כאמור, ק"י הסבירה באופן כן וכאוב בעדותה כי נאלצה לחזור להתגורר יחד עם בן זוגה ובנותיה, בבית המשותף לאמה ולנאשם, חרף הפגיעות המיניות שחוותה בילדותה, זאת בעקבות מצוקה כלכלית אליה נקלעה ובעטיה לא הייתה לה ברירה אחרת. היא הדגישה כי בתקופה הנ"ל של מגוריה בבית אימה והנאשם, בנותיה ישנו עמה ועם בן זוגה בצפיפות באותו חדר, הגם שהיה חדר פנוי בבית, ולא הושארו לבד עם הנאשם (עמ' 104-106 לפרוטוקול).

לגרסתה של ק"י בנדון נמצאה תמיכה בעדותה של א"א אשר העידה באופן דומה, כי בנותיה של ק"י ישנו עמה באותו חדר, על אף שחדרו של ס' היה פנוי, וזאת בשל חששה של ק"י להותיר את בנותיה ללא השגחה, שכן "היא ידעה מי חי בבית" (עמ' 10 ש' 17-24).

196. על פי גרסת ההגנה, המתלוננת ק"י הותירה, לא פעם, את אחת מבנותיה עם הנאשם ואפשרה לו לצאת עמה לבקר אצל משפחתו, למכולת, לקנות גלידה, לקחת אותה לגן ומשם ועוד. נתון זה, אשר לא נסתר לשיטת ההגנה, שומט את הקרקע תחת האפשרות כי הנאשם פגע במתלוננות בילדותן, שאילו כך היה הרי ק"י לא הייתה משאירה את בתה עמו, ולו לרגע קט.

197. המתלוננת ק"י שללה באופן נחרץ בעדותה כל אפשרות שהותירה את בתה לבדה עם הנאשם. גם לאחר שהטיח בה ב"כ הנאשם כי ישנם מספר עדים שמפריכים את תשובתה הנ"ל, דבקה ק"י בגרסתה לפיה הנאשם מעולם לא לקח את בתה בגפו למקום כלשהו ולא נותר עמה לבדו (עמ' 112 ש' 22 ואילך, עמ' 113 ש' 1-9 לפרוטוקול).

198. חיזוק לגרסתה של ק"י בנדון מצאתי בעדותה של א"א לפנינו בה מסרה כי ק"י לא הסכימה להותיר את בנותיה עם הנאשם, אף לא לזמן קצר, וכי כאשר נדרשה ק"י לשמרטפות, גם אם לפרק זמן קצר מאוד של חצי שעה, היא הייתה מבקשת ממנה להגיע מ... לשמור על בנותיה. גם את האפשרות כי הנאשם לקח לבדו את ילדתה של ק"י לבקר אצל משפחתו, שללה א"א על הסף (עמ' 25 ש' 20-25, עמ' 35 ש' 14-33, עמ' 37 ש' 16-21 לפרוטוקול).

199. גם האם ק"מ שללה כי הנאשם שמר לבדו על בנותיה של ק"י, בתקופה שק"י גרה אצלם ובכלל. בהקשר לאמור הוסיפה ק"מ כי גם כאשר נאלצה ק"י לצאת מהבית למקום כלשהו, היא סירבה להצעתה להשאיר את בנותיה עם הנאשם, אף לא לזמן קצר עד שק"מ תשוב מהעבודה. לגרסת ק"מ, היא קיבלה בזמנו את הסבריה של ק"י לסירובה להשאיר את בנותיה עם הנאשם כהסברים הגיוניים (הנאשם אינו אחראי מספיק וכו'), כשלא העלתה בדעתה אפשרות כי מקור הסירוב בפגיעה מינית שחוותה ק"י מצד הנאשם (עמ' 166 ש' 2-16 לפרוטוקול).

200. ק"מ שללה בעדותה כי היו מקרים שהנאשם אסף את בנותיה של ק"י מהגן או את האפשרות כי הנאשם לקח מי מהן לבקר בבית אמו או אחותו. לצד זאת, לא שללה ק"מ על הסף כי יכול והנאשם לקח את בתה של ק"י למכולת פעם או פעמיים (עמ' 191 ש' 19 ואילך).

201. בהקשר לאמור, אדגיש כי גרסאות אחיו של הנאשם בעדותם באשר למפגשים אקראיים בהם נתקלו בנאשם מטייל יחד עם בתה של ק"י, נמצאו כבלתי מהימנות, כפי שפורט לעיל.

כאמור, על פי התרשמותי עסקינן בעדויות מגמתיות שנועדו לשרת את קו ההגנה של הנאשם, ולא ראיתי להעניק להן משקל כלשהו.

202. זאת ועוד, הנאשם עצמו סיפר בחקירותיו במשטרה, כי ק"י השאירה את בנותיה עמו (לכל היותר) אם כשיצאה לעשן במרפסת הבית, ואם כשקילחה את אחת מבנותיה והשנייה נותרה עם הנאשם בסלון הבית (ת/3 ש' 252-254, ת/4 ש' 63 ואילך).

גרסתו האמורה של הנאשם במשטרה בעניין, בהכרח שוללת אפשרויות אחרות של הותרת בנותיה של ק"י עמו, בניגוד לעדויות המגמתיות של אחיו בעניין.

203. לגרסתו המתפתחת של הנאשם בעדותו לפנינו בה פירט לראשונה כי שימש שמרטף לבנותיה של ק"י, לקח אחת מהן לאכול גלידה, למכולת, למשפחתו, לגן ומשם ועוד, אין זכר בגרסה שמסר במשטרה, גם לא לאחר שהופנו אליו שאלות ישירות בעניין.

הנאשם לא סיפק הסבר ענייני בעדותו לפנינו מדוע גרסתו בנדון לא פורטה על ידו במשטרה וכל שחזר וטען הוא כי הוא לא נשאל על כך במשטרה, זאת למרות שבפועל נשאל גם נשאל ואף באופן ישיר, כפי שפורט (עמ' 278 לפרוטוקול).

204. ב"כ הנאשם לא אמר נואש והמשיך בניסיונו, שלא צלח, לבסס את קו ההגנה לפיו המתלוננות לא היססו להותיר את ילדיהן עם הנאשם, כאינדיקציה לכך שתלונתן נגדו אינה אלא תלונת שווא שמקורה בנקם בלבד.

205. כך למשל הפנה ב"כ הנאשם למתלוננת א"א את השאלה, אם היה מקרה שהיא יצאה עם אחותה ק"י ועם בני זוג לנופש בצימר, ואילו ילדיהן נותרו במשמורת של הנאשם ואמן. א"א השיבה בשלילה לשאלה זו וכן והוסיפה כי היא זוכרת בוודאות שילדיהן נסעו עמן ועם בני זוג לצימר.

206. בדומה לגרסתה של המתלוננת א"א, גם המתלוננת ק"י שללה בעדותה אפשרות כי ילדיהן של השתיים נותרו עם אמן והנאשם כאמור. ק"י עמדה על כך שבנותיה ובנה של א"א נסעו עמם לצימר ואף הוסיפה באותנטיות מזכרונה כי הבן של א"א, אופק, נפצע באותו נופש בצימר (עמ' 113 ש' 10-21).
207. גם האם ק"מ תמכה בגרסתן של המתלוננות ושללה על הסף בעדותה אפשרות כי שמרה יחד עם הנאשם או בכלל, על בנותיה של ק"י, כאשר ק"י יצאה לנופש (עמ' 191 ש' 3-18 לפרוטוקול).
208. לעומת זאת, גרסתו של הנאשם לפיה המתלוננות נסעו פעם עם בני זוגן לנופש, הותרו את בנה של א"א אצל משפחתו של בן זוגה ואילו בנותיה של ק"י נותרו עם ק"מ ועמו בבית, עלתה לראשונה בעדותו, מבלי שסיפק הסבר להשמטת פרט זה מגרסתו במשטרה (עמ' 234-235 לפרוטוקול).
209. תמיכה לכאורה לגרסת הנאשם כי ילדיהן של המתלוננות נותרו לטיפול של האם ק"מ ושל הנאשם, נמצאה רק בגרסה הרעועה של אחיו, שאותה מצאתי כאמור כגרסה מגמתית ולא אמינה.
210. בהקשר לאמור הופנתה אחות הנאשם ר' בעדותה לגרסתה במשטרה שם מסרה כדלקמן: **"ביום 25.2.2017 היה לי אירוע בת מצווה של הילדה שלי, התקשרתי להזמין את ק"י וא"א והן שתיהן אמרו שהן בצימר עם בני הזוג, לא יכולות להגיע לאירוע ואת הילדים השאירו עם אחי ב' וק"מ. לשאלתן מדובר בשני ילדים, בת של ק"י והבן שלא [צ"ל של] א"א" (ההודעה הוגשה וסומנה - נ/1, ראו ש' 15-18).**
- לשאלת ב"כ המאשימה כיצד ידעה שאת ילדיהן השאירו המתלוננות אצל הנאשם וק"מ כשנסעו לצימר, השיבה ר': **"מה זה איך? אני גרה לידו, אמרתי לך. ק"מ אמרה לי, כן, הם באו אני חושבת".** לשאלה מי נכח באירוע בת המצווה, השיבה ר' כי הנאשם, ק"מ ואחת מבנותיה של ק"י הגיעו יחד לאירוע. אז נשאלה לגבי בנה של א"א והשיבה כי איננה זוכרת אם הוא גם היה או נותר אצל סבו מצד אביו. כשעומתה עם גרסתה במשטרה שם מסרה כאמור כי גם בנה של א"א נכח באירוע, השיבה המתלוננת **"אולי הם בבלו שם, אני לא יודעת"**. לאחר שנתבקשה להציג תמונות מהאירוע המעידות על נוכחות בתה של ק"י באירוע, השיבה ר' כי לא הביאה עמה תמונות לעדות ובהמשך לכך שינתה שוב מגרסתה ואמרה: **"הבנות היו באירוע אני חושבת"** (עמ' 309-311 לפרוטוקול).
211. ר' לא היססה לשנות גרסתה שוב ושוב, מבלי לספק הסברים לגרסאות הסותרות, כאשר ניכר כי כל מטרותיה היא לשרת את הגנת הנאשם, כאמור. לא ראיתי לתת משקל כלשהו לעדותה.
212. **בהתאם ואף בהנחה מיטיבה עם הנאשם שאכן ארעו מקרים בודדים וחריגים, בהם לקח הנאשם את אחת מבנותיה של ק"י למכולת וכדומה, הרי שאין בכך כדי לסייע לנאשם שלפנינו לסתור את גרסאות המתלוננת לפגיעות מיניות שביצע בהן הנאשם כאמור, כמו גם ללמד כי המתלוננות לא חששו ולא הקפידו למנוע את הותרת ילדיהן לבד עם הנאשם.**
- על כל פנים, יש להבהיר כי אף עפ"י גרסאות הנאשם ואחיו, המקרים בהם התאפשר לנאשם לשהות לבדו עם אחת מבנותיה של ק"י, היו מקרים חריגים וספורים ביותר ורחוקים מללמד על שגרה.

213. אני דוחה את הטיעון שהציגה ההגנה, לפיו נהגו המתלוננות, גם לאחר שבגרו, לצאת לנופשים משותפים עם הנאשם ואמן, כהתנהלות השוללת את גרסתן באשר להתרחקות מהנאשם הכי רחוק שאפשר עם סיום שירותן הצבאי.

214. המתלוננות בעדותן הראויה לפנינו הסבירו ופירטו כי הן נפגשו עם אמן והנאשם, אם כאשר אלה נפשו ב----- ואם ב-----, ברם שללו נופש משותף עמם או לינה באותו בית מלון.

המתלוננת א"א למשל, הסבירה בעדותה כי היו מקרים שהנאשם הגיע לנפוש ב----- וב----- יחד עם אמה וסבתה, שם היא פגשה אותם ובילתה איתם, אך לא נשארה ללון איתם באותו בית מלון (עמ' 36 לפרוטוקול).

גם המתלוננת ק"י שללה בחקירתה הנגדית אפשרות של נופש משותף עם אמה והנאשם ב-----, כשבהקשר זה ציינה כי היה מקרה שבו היא פגשה את אמה והנאשם כשהגיעו לנפוש ב-----, שם היא התגוררה לאותו מועד, אם כי הם התארחו בבית מלון, ולא בביתה (עמ' 110 ש' 2-19 לפרוטוקול).

215. אשלים כי לא ראיתי ליתן אמון בגרסת הנאשם ובגרסתם המגמתית של אחיו לפנינו, לפיה המתלוננות, גם בתקופת בגרותן, יצאו לא אחת לנופשים עם הנאשם ואמן יחד.

216. מבלי לפגוע באמור, אני רואה להבהיר כי גם בהנחה שהתקיימו נופשים משותפים בודדים או מעבר לכך, של המתלוננות ובני זוגן יחד עם הנאשם ואמן, אין בכך כדי ללמד דבר וחצי דבר בנוגע למעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום.

כפי שפירטתי לעיל בפרק העוסק במערכת היחסים בין הנאשם למתלוננות, ניהול מערכת יחסים תקינה לכאורה, לצד "סוד הפגיעות", אינו חריג שעה שעסקינן בעבירות מין במשפחה כפי בענייננו, לרבות נוכח הרצון העז של הקורבנות במקרים אלה לשמור על המרקם המשפחתי כמו גם החשש שלהם מהשלכות הנלוות לחשיפה.

217. לאור המפורט, נוכחתי כי ההגנה כשלה בניסיונה להציג אינדיקציות בהתנהלות המשפחתית שיש בהן להפריך או לכרסם בגרסת המתלוננות.

טענות לאי התאמות נוספות בגרסאות המתלוננות

218. ב"כ הנאשם ביקש להצביע בסיכומיו על סתירות נוספות לשיטתו בין גרסאות המתלוננות, מעבר לאלה שאלהן התייחסתי לעיל, אשר יש בהן לשיטתו כדי לכרסם במהימנות עדותן;

אירועי פגיעה מינית בנוכחות שתי המתלוננות

219. המתלוננות תיארו מזיכרון, באופן שונה מעט, את חווית אירועי הפגיעות המיניות שבהם נכחו שתיהן.

220. המתלוננת א"א נשאלה בחקירה הנגדית אם הנאשם היה מבצע בשתייהן מעשים מיניים בו זמנית, לכך השיבה בשלילה והסבירה: "זה היה כשיניו היינו נוכחות בפגיעה של השנייה, כן. אם זה באותה מיטה שהיינו ישנות ביחד, כן, אז הוא היה נכנס לחדר של שניו וזו המיטה של שניו, כן" (עמ' 37 ש' 26 ואילך, עמ' 38 ש' 1-12 לפרוטוקול).

221. המתלוננת ק"י לעומת זאת תיארה גם פגיעות מיניות שקרו בו זמנית באחותה ובה וכך סיפרה: "... נניח יושבים בסלון, יושבות בעצם, והוא מצא והוא מתפשט מול שניו ונוגע בעצמו מול שניו ויושב ביניו ונוגע בי ונוגע בה, ומבקש ממני לגעת בו, ומבקש ממנה לגעת שם. או בחדר שאנחנו ישנות ביחד, זה חדר משותף, עם מיטה, ספפה כזו שנפתחת לשתי מיטות צמודות. הוא נכנס לחדר, עירום, פעם נוגע בי, פעם נוגע בה, ושניו שם, שתינו בחדר" (עמ' 119 ש' 5-13).

222. מבלי לפגוע באמור, נוסיף כי ק"י תיארה בעדותה לפנינו גם מקרים שבהם הנאשם היה פוגע מינית באחת מהן בנוכחות שתיהן, במובחן מפגיעה בו זמנית בשתייהן (ראו עמ' 91 לפרוטוקול).

223. אמנם בנקודה לעיל באשר לפגיעות המיניות במשותף קיים שוני בין עדויות המתלוננות. דא עקא, לפנינו זיכרונות מחוויות שחוו השתיים באופן אולי מעט שונה, שוני שאין בו לפגום במוצקות הגרסאות.

224. נזכיר כי עסקינן בענייננו באירועי פגיעה מינית שחוו המתלוננות כשהיו רכות בשנים וכאשר חלפו, מאז פסקו הפגיעות המיניות, יותר משני עשורים.

225. אין לצפות מהמתלוננות לשחזר במדויק ובאופן זהה לחלוטין את חוויתן מהזיכרון למעשים המיניים שביצע בהן הנאשם, גם כשהיו יחד, ובפרט משחלפו שנים כה ארוכות, מאז ביצוע המעשים כאמור.

יפים לענייננו דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 1987/17 פלוני נ' מדינת ישראל (4.6.19):

"הגישה הראייתית הנהוגה בעבירות מין, ובעבירות מין במשפחה בפרט, היא שאין לדקדק בפרטי העדות, וניתן להסתפק בגרעין האמת המצוי בה, ולעיתים אף בגרעין הקשה בלבד. זאת, גם כאשר העדות לוקה בבלבול, באי-דיוק, ובחוסר בהירות (על "המובלעת הראייתית" הייחודית לעבירות מין בכלל ולעבירות מין במשפחה בפרט ראו פסק דיני בע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקאות 82-90 והאסמכתאות שם (20.10.2010) (להלן: ע"פ 5582/09); ע"פ 4583/13 סך נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 26 (21.9.2015))"

226. בנסיבות ענייננו ולאור התרשמותי הבלתי אמצעית מעדות המתלוננות לפנינו, שוכנעתי כי אין בשוני הנ"ל בגרסאות המתלוננות כדי לפגום בגרעין הקשה של הדברים אשר גם כולל תיאור דומה של המתלוננות, כפי שפורט

בעדותו, בנוגע לפגיעות המיניות שביצע בהן הנאשם (כניסתו לחדרן בלילה, התפשטותו בפניהן, מאבקן בו, נגיעות בעצמו ובגופן, כניסתו אחריהן למקלחת ומעשיו בהן שם, התחככותו בהן עד שהגיע לפורקן מיני ועוד).

איומי הנאשם כלפי המתלוננות

227. ב"כ הנאשם מבקש להיאחז בהבדל נוסף בגרסאות המתלוננות והנוגע לאופי האיומים שהושמעו;

228. המתלוננת א"א תיארה בעדותה את איומי הנאשם כלפיה, לבל תספר על מעשיו, כדלקמן:

"...קודם כל האיום התחיל מזה שהוא היה אומר לי 'אוי ואבוי אם תספרי'. עכשיו, דמות סמכותית בבית שאומרת לילד 5 וחצי, 6 'אוי ואבוי אם תספרי. אסור לספר, אוי ואבוי ותספרי'. גם ממה שלא ידעתי הבנתי שאסור. זאת אומרת, שיקרה פה משהו לא טוב. פחדתי. אחר כך כשכנראה הוא גם הבין שגם הגיל, גדלים וההבנה משתנה אז הוא היה אומר לי 'אם תגידי אני ארצח את אמא', 'אם תגידי אני אפגע בך', 'אם', 'אם' ופחדתי. פחדתי" (עמ' 15 ש' 17-22 לפרוטוקול)

229. לעומתה, המתלוננת ק"י אשר גם העידה לפנינו כי הנאשם הפנה איומים כלפיה לבל תספר לאיש על מעשיו, הדגישה כי הוא מעולם לא אמר לה מה יקרה אם היא תחשוף את מעשיו, כשדי היה בהוראתו לה כי אסור לה לספר לאיש על מעשיו ו"אוי ואבוי" אם אמה תגלה, כדי לזכות בשתיקתה (עמ' 95 ש' 21-31 לפרוטוקול).

בחקירה הנגדית שללה ק"י איומים מצד הנאשם כלפיה כי ירצח את אמה או מי בני המשפחה אם תחשוף את מעשיו (עמ' 126 ש' 29-31).

230. לא מצאתי לייחס משקל לשוני בגרסת המתלוננות בנוגע לטיב האיום שהשמיע הנאשם כלפיהן;

המתלוננות שתיהן העידו כי איומי הנאשם כלפיהן התבטאו בראש ובראשונה באזהרתן אותן כי "אוי ואבוי" אם הן יספרו על מעשיו בהן. העובדה כי איומי הנאשם כלפי המתלוננת א"א כללו איומים חמורים יותר מאלה שהושמעו כלפי המתלוננת ק"י, איננה מלמדת על סתירה בין הגרסאות, כי אם על תיאור עובדתי של האיום שכל אחת, בפני עצמה, חוותה.

מכל מקום, עסקינן בפער זניח בין גרסאות המתלוננות, שאינו פוגם בגרסתן לליבת המעשים המיוחסים לנאשם בענייננו.

החדרת אצבעות לאיבר מינה של א"א

231. כפי שפורט לעיל בעדות המתלוננת א"א, היא חשפה לראשונה את מעשי החדרת אצבעות הנאשם לאיבר מינה, רק בהודעתה השלישית במספר במשטרה.

232. בעדותה לפנינו סיפקה כאמור א"א הסברים לעיתוי חשיפת מעשי החדרת אצבעות לאיבר מינה וכך העידה:

"... הבשלות שלי של פעם ראשונה לבוא ולספר בסערת רגשות של אותו רגע מה קרה שבאתי למשטרה, והפעם השנייה והפעם השלישית והיום אחרי 3 שנים, הבשלות שלי היא לא אותה בשלות. הרוגע הוא לא אותו רוגע. גם אם לפני 3 שנים היית יושב ומדבר איתי, לא יכולתי לדבר איתך בכלל על נושא כזה. מרוב שכל כך לא האמנתי שאחרי 20 שנה אני באה ומספרת את הסוד הזה... אבל סיפרתי מה שיכולתי באותו רגע... באותו זמן שבאתי למשטרה היה בי עדיין איזשהי בושא ופחד לדבר על דברים שלא דיברתי עליהם 20 שנה" עמ' 43 ש' 6 ואילך לפרוטוקול).

(א"א פירטה עוד בעדותה את הטעם בעטיו השיבה, במסגרת ההודעה הראשונה במשטרה, בשלילה, לשאלת החוקרת אם הייתה חדירה, כשהסבירה כי סברה ש"החדרה" משמעה החדרת איבר מין בלבד (עמ' 44-46 לפרוטוקול) ולדברים התייחסתי כבר לעיל).

233. לא מצאתי בסיס לטענת ב"כ הנאשם כי א"א הציגה למעשה גרסה מתפתחת ולא אמינה בסוגיה, שעה שלא העלתה את נושא החדרת אצבעות הנאשם לאיבר מינה בהזדמנות הראשונה.

בית המשפט העליון דן בסוגיה דומה בע"פ 4453/16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (20.7.17) ודבריו שם יפים גם לענייננו:

"גרסתה הבסיסית של המתלוננת לא השתנתה לאורך ההליך, אך נוספו לה שני פרטים מהותיים שלא נמסרו במשטרה. הראשון הוא שהמשיב החדיר את לשונו לפיה של המתלוננת, והשני - שהמשיב הגיע לסיפוק מיני כאשר התחכך בגופה (עמ' 15-16 לפסק הדין). שני הפרטים הללו מוסיפים חומרה יתרה למעשים המגוונים. שופטי הרוב לא הבהירו מה המשקל שהם נותנים להתפתחות הגרסה, והבהירו כי הם מודעים להלכות הרלוונטיות שלפיהן גרסה מתפתחת של מתלונן בעבירות מין היא תופעה מוכרת שלא בהכרח תיזקף לחובתו ותגרע ממאימותו. המתלוננת התבקשה להסביר בבית המשפט את התפתחות גרסתה. לדבריה, בשיחה שקיימה עם הפרקליטה "הרגשתי שאני יותר פתוחה ממה שהיה לי בחקירה הראשונה. בחקירה הראשונה נורא הייתי לחוצה, נורא פחדתי, הייתי עדיין בתוך חלום כזה שכאילו הוצאתי את הסיפור הזה אז כאילו נורא היה לי קשה נורא לדבר במשטרה נורא נורא, עכשיו אני מרגישה שגם השם נותן לי כח לדבר לא אף אחד אחר. ושהייתי אצל [הפרקליטה] גם הרגשתי שאני נורא פתוחה לספר לה והוספתי עוד דברים שחשובים" (עמ' 65 לפרוטוקול). לגבי הגעתו של המערער לסיפוק מיני, נשאלה המתלוננת על-ידי בית המשפט מדוע לא סיפרה על כך במשטרה, ותשובתה היתה: "זה פשוט לא יצא לי מרוב שלא יכולתי לדבר על זה [...] עוד פעם, זה באותו יום, באותו רגע לא יצא לי. לא יכולתי להוציא את זה" (עמ' 142 לפרוטוקול). בשים לב להלכות המקובלות לגבי חשיפה הדרגתית של המעשים והאירועים אצל נפגעי עבירות מין (ראו, בין

רבים אחרים, ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 85 והאסמכתאות שם (20.10.2010) (להלן: ע"פ 5582/09); ע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 58 (16.11.2016); ע"פ 8805/15 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 20 (2.4.2017) ולנסיבות הפרטניות במקרה דנא, הסבריה של המתלוננת מקובלים עליי ואיני סבור כי יש לזקוף זאת לחובתה.

עוד יפים בהקשר זה הדברים שנאמרו בע"פ 10102/07 פלוני נ' מדינת ישראל (7.9.10):

"מקום בו מדובר בעבירות מין במשפחה, בייחוד כשהקורבן הייתה ילדה קטנה בעת ביצועו ונצרה את הדברים בליבה במשך שנים רבות, ייתכנו אי דיוקים בתיאור הפרטים או בניסוח הדברים. בית המשפט המחוזי קבע כי "ניתן להניח שחשיפת הדברים בפני הגורמים השונים, לאחר תקופה בה שמרה את הסוד בליבה, לא הייתה קלה ואין להוציא מכלל אפשרות, כי עקב המתח הרב בו הייתה המתלוננת במהלך חשיפת האירועים, לא דייקה בתיאור הפרטים או שניסוחיה לא היו מדויקים דיים כך שניתן היה לפרשם בדרכים שונות" (פסקה 38 להכרעת הדין). קביעה זו מקובלת עליי. יתרה מזאת, הלכה היא כי "אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, במיוחד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך, השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים ואי התאמות בפרטים, אלא אם המקשה כולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק [ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (6) 205, 233 (2002); ראו גם ע"פ 9902/04 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 16.7.2007) פסקה 14]."

234. כאמור גרסתה המלאה של א"א בעניינה הייתה עקבית, סדורה וקוהרנטית. אותות האמת ניכרו גם בתיאוריה למעשי החדרת האצבעות והיה ניתן להתרשם כי היא מתארת חוויות אמת.

את הסבריה לאזכור מעשי החדרת האצבעות בשלב מאוחר יחסית של גרסתה במשטרה, ראיתי לאמץ כהסברים ראויים אשר להם יש לתת משקל מלא.

235. נשלים ונזכיר כי הודעותיה של א"א במשטרה לא הוגשו, כך שאין לפנינו תמונה ברורה של ההודעות ממנה ייתכן וניתן היה ללמוד מה הביא את א"א לשתף במעשי החדרת האצבעות רק בהודעתה השלישית במשטרה. גם בשל כך, אין לנו אלא להסתמך על הסבריה הכנים של המתלוננת לפנינו באשר לקושי לחשוף את כל המעשים בבת אחת, בפרט החמורים והמביכים שבהם; באשר להדרגתיות של החשיפה אשר התקדמה ככל שהיא הרגישה בשלה יותר לשתף במעשים ובאשר לאי הבנתה כי "החדרה" משמעה החדרה גם של אצבעות לאיבר המין.

236. כאן המקום להוסיף ולהבהיר כי בגרסת ק"י לפיה כלפיה לא ביצע הנאשם החדרת אצבעות לאיבר מינה, אין כדי להפחית ולו במשהו ממשקל גרסתה של א"א בנדון.

237. ניתן להניח הנחות רבות ושונות על שום מה לכאורה בחר הנאשם לבצע את מעשי החדרת האצבעות כלפי א"א ולא כלפי ק"י, ואולם אין מקום וצורך להידרש לכך, ועל כן אמנע מהנחות שלא לצורך.

238. די במסקנה המבוררת לפיה יש לקבל את גרסתה של א"א למעשי החדרת האצבעות לאיבר מינה, כגרסה אמינה, שלא נסתרה על מנת ליתן את המשקל המלא לעדות זו.

(בהקשר דומה ראו בע"פ 3541/17 פלוני נ' מדינת ישראל (13.6.19)).

239. אשלים כי ראיתי גם לדחות את ניסיונו הסתמי וחסר הבסיס של ב"כ הנאשם להצביע בסיכומיו על סתירה בעדותה של א"א בכל הנוגע לתיאור מעשי החדרת האצבעות;

240. מבלי לפגוע באמור ועל מנת שהנייר לא ימצא חסר, אתייחס לגופה של טענת ב"כ הנאשם בעניין.

241. לשיטת ב"כ הנאשם, א"א מסרה שתי גרסאות סותרות בנוגע למעשי החדרת האצבעות, מחד גיסא, העידה כי כשהייתה מתעוררת משנתה, הייתה רואה את הנאשם עירום בחדרה כשאיבר מינו זקוף ואצבעותיו בתוך תחתוניה, ומאידך גיסא, העידה כי כשהייתה מתעוררת משנתה כאמור, הייתה רואה את אצבעות הנאשם בתוך איבר מינה.

בניגוד לנטען הרי לפנינו תיאור מפורט ומלא של מעשי החדרת האצבעות והמשקף את תחושת המתלוננת בשעת מעשה. א"א העידה באופן רהוט ובהיר וסדור כדלקמן: **"הייתי מתעוררת מתוך תחושה לא נעימה... תחושה של בין כאב להצקה, וכשהייתי מבינה, כשהייתי מתעוררת בשלבים הראשונים כשזה היה קורה, הייתי פותחת את העיניים ורואה את האדון... ערום עם איבר מין זקוף מולי, עם האצבעות בתוך התחתונים שלי, שלא הבנתי בעצם מה זה קורה אבל משם היה הכאב, זאת אומרת, לא הבנתי מה קורה אבל הרגשתי את התחושה הלא נעימה הזו באיבר מין. כשהייתי מתעוררת הייתי רואה את האצבעות שלו בעצם בתוך איבר מין שלי, את הידיים שלו בתוך התחתונים, לא הבנתי שזה האצבעות בפנים..."** (עמ' 12 לפרוטוקול).

242. תיאורה של א"א להרגשת אצבעות הנאשם בתוך תחתוניה כאמור אינו עומד בסתירה לתיאורה להרגשת אצבעות הנאשם באיבר מינה אלא היא בבחינת תיאור מלא וזהה למעשה, כשבעניין זה מתארת א"א כי הייתה מתעוררת מתוך תחושה של בין כאב להצקה כשאצבעות הנאשם בתוך תחתוניה, ובהמשך לכך השלימה כי הייתה רואה את אצבעותיו בתוך איבר מינה.

משמעות השמטת המעשים המפורטים בסעיף 7 לכתב האישום מעדות המתלוננת א"א

243. בסעיף 7 לכתב האישום פורט כאמור כי בחלק מההזדמנויות שבהן נכנס הנאשם למקלחת בשעה שהמתלוננת א"א התרחצה, הוא השכיב אותה על רצפת המקלחת, חיך את איבר מינו באיבר מינה עד אשר הגיע לפורקן מיני ושפך את זרעו על בטנה.

244. א"א לא שבה בעדותה החופשית לפנינו על התיאור הנ"ל. לצד זאת, תיארה אירועים מיניים רבים בעדותה, לרבות כאלה שהתרחשו בחדר המקלחת. בהתאם, הודיעה המאשימה במסגרת סיכומיה בכתב וכמתחייב כי היא איננה עומדת עוד על הרשעתו של הנאשם במעשים המפורטים בסעיף 7 כאמור.

245. טענת ב"כ הנאשם בסיכומים כי השמטת המעשים המפורטים בסעיף 7 לכתב האישום מעדות א"א בבית המשפט, יש כדי לפגום במהימנות גרסתה מחד גיסא, ולחזק את טענת הנאשם בדבר רקיחת עלילת שווא נגדו מאידך גיסא, אין לה בסיס;

246. פרשתנו העגומה עוסקת באירועים רבים אשר נפרסו על פני שנים ארוכות ובתדירות גבוהה ביותר עת היו המתלוננות ילדות קטנות. תוספת או השמטה של פרטים כאלה ואחרים בהשוואה לתיאור אירועים קודם אין פוגמות בגרסתה של א"א, כשבענייננו המקשה כולה הייתה אמינה והאירועים שתוארו על ידה הוכחו לפנינו מעבר לכל ספק, כפי שפורט.

247. **אשוב ואדגיש כי ראיתי לאמץ במלואה את גרסת המתלוננות למעשיו של הנאשם כלפיהן, ומנגד דחיתי את גרסתו של הנאשם לפנינו אשר הותירה רושם שלילי ולא אמין כלל.**

הרשעת הנאשם על סמך עדות יחידה - האומנם?

248. אקדים כי לעניין הפגיעות המיניות אשר בוצעו בנוכחות שתי המתלוננות יחד, כמפורט בכתב האישום ובעדותן של המתלוננות לפנינו, ברור הוא כי אין המדובר בעדות יחידה, אלא בעדות ראייה ישירה של כל אחת מהמתלוננות לפגיעות המיניות שבוצעו באחותה והמהווה חיזוק לגרסת כל אחת מהן כאמור.

249. גם הפגיעות המיניות שבוצעו בכל אחת מהמתלוננות שלא בנוכחות האחרת, אין בגדר עדות יחידה בענייננו, שכן לעדותן של המתלוננות ביחס לאותם אירועים מצטרפים חיזוקים לא מבוטלים, כפי שפורטו ויפורטו להלן, ואלו מחזקים כמכלול את הרשעת הנאשם במכלול המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

250. בראשן של אלו יש לראות בעדות כל אחת מהמתלוננות חיזוק לעדות רעותה, גם אם האחת לא נכחה בפגיעות האחרת, בהיותה עדות על מעשים דומים.

עמד על כך בית המשפט העליון באומרו:

"במקרה דנן, עדותה של מ', נפגעת העבירות, לא היתה עדות יחידה כלל ועיקר. רחוק מכך: עדותה של מ' נתמכה בראיות חיצוניות שכללו את עדות אחותה, ש', אשר מהווה חיזוק בהיותה עדות על מעשים דומים, אם לא עדות שיטה ממש (השוו ע"פ 40/85 דקל נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(2) 652 (1985))" (ע"פ 3541/17 שאזכר לעיל).

251. כך גם בענייננו, העדות של כל אחת מהמתלוננות בנפרד, בה מתוארות הפגיעות המיניות של הנאשם בכל אחת מהן, מהווה חיזוק האחת לרעותה ויש בה כדי ללמד על דפוס התנהגות חוזר של הנאשם.

למעשים הדומים בענייננו יש ליתן משנה משקל, שעה שהמתלוננות בענייננו אף היו נוכחות כאמור בחלק מהפגיעות המיניות שביצע הנאשם בכל אחת מהן.

קווי הדמיון בדפוס ההתנהגות כלפי כל אחת מהמתלוננות, מחזקים אלו את אלו.

252. דפוס התנהגותו של הנאשם כלפי המתלוננות, בהתבוננות כוללת, גם מצביעה על דמיון רב. הנאשם נהג על פי תאור כל אחת מהמתלוננות ביחס לפגיעה בה להיכנס עירום לחדרן של המתלוננות בלילה או למקלחת בשעה שהיו מתקלחות, נגע בחלקי גופן השונים לרבות באיבר מינו, התחכך בגופן, הפשיט אותן, אילץ אותן לגעת באיבר מינו ובחלק מהמקרים עד שהגיע לפורקן מיני. גם האיום כלפי כל אחת מהמתלוננות לבל תספרנה על מעשיו (כולל האמירה "אוי ואבוי"), מוסיף משקל לתמונה הראייתית שלפנינו ממנה עולה דפוס חוזר של מעשים דומים.

253. למותר להדגיש, כי ראיתי לתת אמון מלא בתיאוריהן בבחינת תיאורים של מעשים שחוו, במובחן מתיאורים ש"תואמו" ביניהן.

בהתאם, ראיתי לתת משקל מלא לדפוס החוזר הנלמד מהשוואת פגיעותיהן והמעשים הדומים, לרבות אלה שבוצעו בכל אחת בנפרד ובוודאי אלו שבוצעו בנוכחות שתיהן.

254. נחזור ונדגיש, כי בענייננו לא הוכחה טענת הנאשם באשר למניע בעטיו ביקשו המתלוננות להעליל על הנאשם עלילת שקר.

255. הוכח לפנינו כי המתלוננות נצרו בליבן את הפגיעות המיניות מצד הנאשם כלפיהן, משך שנים ארוכות, מבלי שהתכוונו לחשוף אותן כלל, עד לאותו "טריגר" בלתי מתוכנן במהלך המריבה המשפחתית בעקבותיה נחשף הגילוי הקשה על קיומה של בת משפחה נוספת ("ל"), אשר חוותה לכאורה גם היא פגיעה מינית מצד הנאשם בהיותה קטנה.

256. בהעדר מניע המבסס חשש לעדות מגמתית, מתחזקת מאליה אמינות גרסת המתלוננות.

257. בחוסר אמינותם של הנאשם ושל העדים מטעמו, כמפורט בניתוח עדותם, יש נדבך נוסף לביסוס ההכרעות לחובת הנאשם, זאת אף במצטבר למשקל הסגולי העצמאי של עדויות המתלוננות כמפורט.

258. מבלי לפגוע במכלול האמור, ולו על מנת להדגיש את המשקל הסגולי שיש ליתן לעדות כל אחת מהמתלוננות לפנינו, אני רואה להבהיר כי די היה בענייננו בעדות כל אחת מהמתלוננות, אפילו עמדה היא לבדה, על מנת להרשיע את הנאשם;

259. נזכיר כי על פי ההלכה הפסוקה, מוסמך בית המשפט להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה של מתלונן (מכוח סעיף 54א(ג) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971) ובלבד שהוצגו הפירוט והנימוקים בהכרעת הדין אשר הביאו את בית המשפט להסתפק בעדותו זו (ראה ע"פ 1965/14 **אילני נ' מדינת ישראל** (17.8.2016)).

260. בענייננו ההנמקה שזורה ומוצגת לכל אורך הכרעת דין זו ומשראיתי ליתן אמון בעדות המתלוננות כשמכל אחת מהעדויות התרשמתי כעדות כנה, קוהרנטית וסדורה.

261. דרך הצגת העדויות לימדה עד כמה קשה למתלוננות עדותן. שפת גופן בעת תיאור המעשים ואופן מסירת העדות, לימדו כי הן אכן חוו את אשר תיארו לפנינו וכי החוויות הקשות חיות בקרבן ומכאיבות עד היום.

262. לא מצאתי כל אינדיקציה לחשש כי מי מהמתלוננות מנסה להעצים פגיעות בה או מתארת פגיעות שלא קרו מסיבה כלשהיא.

263. כאמור בעדויות המתלוננות לא מצאתי פרכות או סתירות המעמידות בספק את משקלן וכוחן.

264. מכלול החיזוקים, במצטבר לעדות המתלוננות ולראיות שהוצגו לפנינו, מבססים היטב את הרשעת הנאשם במעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

הטענות למחדלי חקירה

265. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו למחדל חקירתי משמעותי הפוגע לשיטתו במסד הראייתי הדרוש להרשעת הנאשם, זאת בדגש לעבירת האינוס המיוחסת לו כלפי המתלוננת א"א.

266. לטענת ב"כ הנאשם, היה על החוקרים להזהיר את הנאשם כי הוא נחקר בחשד לביצוע עבירות של אינוס ולא כך נעשה. אזהרת הנאשם רק בחקירה השלישית במספר וגם זאת רק ביחס לעבירה של ניסיון אינוס, אין בה כדי לרפא את המחדל האמור. לטענתו הטחת מעשי האינוס כלפי הנאשם במסגרת חקירותיו, מבלי שהוזהר בנדון כמתחייב, אינה יכולה לרפא את הפגם שנפל בהתנהלות המשטרה בנדון.

בהתייחס למחדלי חקירה, אני רואה להפנות תחילה להלכה הכללית שנפסקה בע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** (18.5.06) ולפיה:

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו [...] על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל

עמוד 50

שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות [...] נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין" (ראו גם: ע"פ 6468/13 צרפתי נ' מדינת ישראל (3.5.2015); ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל (13.5.2009)).

267. כעולה מהודעות הנאשם במשטרה, הוא אכן לא הוזהר על כך שהוא נחקר בחשד לעבירת אינוס, אם כי הוזהר באשר לחשד לביצוע עבירות של ניסיון אינוס ומעשים מגונים בקטין.

268. אקדים ואבהיר, כי אכן נדרשו החוקרים להקדים ולהזהיר את הנאשם ביחס לכל אחת מהעבירות שיוחסו לו ובפרט עבירת האינוס ברם לא נוכחתי בענייננו כי המדובר במחדל שהיה בו כדי לקפח את הגנת הנאשם, ולו במעט.

269. עיון בתוכן הודעותיו של הנאשם מעלה כי הנאשם נשאל באופן ישיר בהודעתו במשטרה מיום 25.2.18, אם החדיר אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת א"א, כשלשאלה זו הוא ענה בשלילה (ת/4 ש' 35-38).

270. בהתאם ועל צד המהות ניתנה לנאשם הזדמנות להתגונן מפני אישום עבירת האינוס, לרבות הזדמנות למסור גרסתו בעניין, הן בשלב החקירה הן לאחר שהוגש כתב האישום המייחס לו עבירה זו. האמור מפחית משמעותית ממשקל אי האזהרה בגין החשד לעבירת אינוס.

271. בענייננו נזכיר כי הנאשם עמד בהכחשותיו הגורפות לאורך כל חקירותיו במשטרה, לרבות בעדותו בבית המשפט. לא מצאתי בסיס להניח כי אילו היה מוזהר שהוא נחקר גם בגין חשד לעבירת אינוס, היה האמור משנה מהכחשותיו הגורפות למעשים.

272. אוסיף כי ב"כ הנאשם חקר את המתלוננת א"א ארוכות לסוגית החדרת אצבעות הנאשם לאיבר מינה, כפי שפורט לעיל, כך שניתנה להגנה ההזדמנות המלאה גם לנסות ולהפריך את גרסתה של א"א למעשי האינוס המיוחסים לנאשם.

273. סיכומם של דברים הוא כי אין לפנינו מחדל חקירה שיש בו לקפח את הגנת הנאשם או לפגום בתשתית הראייתית שהציגה התביעה להוכחת אשמתו, מעבר לספק סביר.

סוף דבר;

274. במעשים המתוארים לעיל, בעל הנאשם את המתלוננת א"א, על דרך של החדרת אצבעות לאיבר מינה, וביצע בה ובמתלוננת ק"י מעשים מגונים שלא בהסכמתן החופשית. במעשיו אלה עבר הנאשם עבירה של אינוס קטינה בת משפחה (ריבוי מקרים)- עבירה לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין + 345(א)(1) לחוק, וכן עבירה של מעשים מגונים

בקטינה בת משפחה (ריבוי מקרים) - עבירה לפי סעיף 351(ג)(2) + 348(ב) + 345(ב)(1) + 345(א)(1) לחוק.

כמו כן, במעשים שפורטו לעיל, עשה הנאשם דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, ובכך עבר עבירה של שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

275. לאור מכלול המפורט בהכרעת דין זו, אמליץ לחבריי להרשיע את הנאשם בכל העבירות והמעשים המיוחסים לו בכתב האישום, זאת להוציא המעשה המפורט בסעיף 7 לכתב האישום, כפי שפורט לעיל.

דני צרפתי, שופט

השופט אשר קולה - אב"ד;

אני מסכים.

אשר קולה, שופט
[אב"ד]

השופטת רננה גלפז מוקדי;

אני מסכימה.

רננה גלפז מוקדי, שופטת

סוף דבר אפוא, הוחלט פה אחד להרשיע את הנאשם כמפורט בסעיף 275 לחוות דעתו של כב' השופט צרפתי.

ניתנה היום כ"ז אלול תש"פ, 16/09/2020 במעמד הנוכחים.

עמוד 52

רננה גלפז מוקדי, שופטת

דני צרפתי, שופט

אשר קולה, שופט